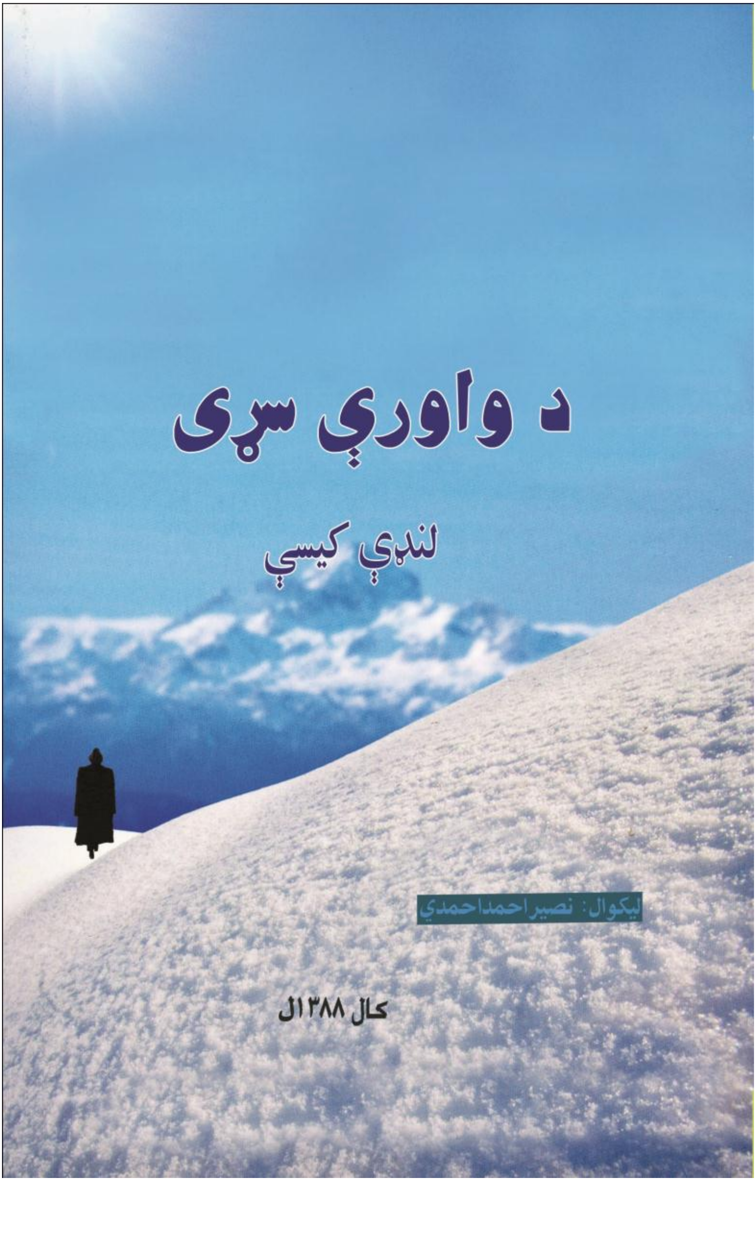
د واورې سرې
لنډې کیسې
لیکوال: نصیراحمداحمدي
کال ۱۳۸۸ل

د واورې سړی

لنډې کیسې

لیکوال : نصیراحمد احمدي

۱۳۸۸ل

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم	: دواورې سړی
لیکوال	: نصیراحمد احمدي
د لیکوال تلیفون شمیره	: ۰۷۰۰۲۵۶۱۹۱
د لیکوال ایمیل ادرس	: nasirahmad_ahmadi@yahoo.com
چاپ شمیر	: ۱۰۰۰ ټوکه
انلاین چاري:	سهارآنلاین ټکی نیټ www.saharonline.net
خپرندویه ټولنه	:مومند خپرندویه ټولنه
چاپ کال	: ۱۳۸۸ ل
کمپوز	: په خپله لیکوال
ډیزاین	: جمال الدین جمال

ډالۍ

ګران کاروان صاحب ته !

بسم الله الرحمن الرحيم

جنايت

دسهار په خړه کې د پوليسو يو موټر لنډ راتاو شو، ونښوېد او ودرېد. دروازې خلاصې شوې، عسکري بوټونه تر ښنګرو واورو پټ کړل، ولاړو خلکو لار ورکړه، عسکر تر يوه څوارلس کلن هلک را تاو شول. هلک يوه پوخ ديوال ته ولي لګولې وو، سر يې کيڼ لور ته ځوړند و او پر تورو ګاړګوتي ويښتو يې نرۍ پرخه پرته وه.
يو عسکر پر ملا کړوپ شو، د هلک پر سپينه غاړه يې ګوتې کېښودې، خپلو ملګرو ته يې وکتل او دوه درې ځله يې په منفي بڼه سر وخوځاوه.
چوپه چوپتيا وه، ولاړو خلکو پنډ کوټونه اغوستي وو، ځېرې يې نيولې وې او له خولو څخه يې مړه تاوونه پورته کېدل.
يوه عسکر وپوښتل:
ـ څوک يې پېژنئ؟
د خلکو ځواب منفي و.
عسکر خپلو ملګرو ته اشاره وکړه، دوی ټوپکونه غاړو ته واچول، وچ کلک جسد يې له واورې پورته کړ او د موټر په باډۍ کې يې ترپال پرې وغوړاوه.

شېبه وروسته موټر پاخه سړک ته وخوت، خلک هم په خپلو کارونو پسې لاړل، خو په واوره کې د یوچا د ناستې ځای ، نږدې ګڼ پلونه او د موټر لنډه راتاو شوې توره لیکه لا ښکارېدله.

* * *

د پولیسو څارنوال (ب) یوه دوسیه راپورته کړه، پاڼه یې واړوله، عدلي طب د هلک مړینه طبیعي ښودلې وه، لیکلي یې وو چې د یخنۍ له لاسه مړ شوی دی، د جرم او جنایت کومه نښه یې نه ده موندلې او د خپلوانو د نه پیداکېدو په خاطر د ښار په عمومي هدیره کې خاورې پرې واړول شوې.

څارنوال ولاړ شو، دوسیه یې په الماری کې کېښوده، بیرته پرڅوکۍ کېناست، د مېز پر سر ایښې بټن یې ټینګه کړه، له زنګ سره یو وچ، کلک سړی په وره کې ودرېد ، به بیړه یې وویل:

_صاحب !

څارنوال چای وغوښت، سړی په منډه له دفتره ووت. څارنوال د مېز له سره یوه بله دوسیه راپورته کړه، څو پاڼې یې واړولې، خو ډیر ژر یې بیرته پر مېز کېښوده، یو اوږد اررږمی یې ویست، خپله پکه ککرۍ یې وګروله، ریموټ ته یې لاس کړ، د تلویزیون چاینلونه یې واړول، په یوه کې کارتون و، په بل کې څو مستې نجوني نڅېدلې،

درېیم چاینل هم یو تود سیاسي بحث خپراوه. څارنوال بېرته دوهمه بټنه ټینګه کړه، د تلویزیون پر پرده د نجونو نڅا راغله.
دا وخت یې مبایل وشرنګېد ، څارنوال د خپلې کورتۍ جیب ته لاس کړ، مبایل یې غوږ ته ونیو ، ورو یې وویل:
ـمهرباني وکړئ، څارنوال (ب)
له مقابل لوري لړزانده غږ واورېدل شو:
ـیوه مهمه خبره درته لرم.
ـامر کوئ !
ـیوه اوونۍ مخکې سینما ته نږدې یو لیسو یو مړی وموند.
څارنوال په بیړه وویل:
ـهو ! یو هلک یخنۍ وژلی و.
په تیلفون کې ټوخی واورېدل شو ، وروسته مقابل لوري وویل:
ـپه ظاهره یخنۍ وژلی و ، خو تر شا یې یو لوی جنایت پټ دی.
څارنوال په بیړه وپوښتل:
ـتاسو څوک یاست؟ له کوم ځایه خبرې کوی؟
تلیفون قطع شو.
څارنوال ژر د مېز پر سرا بښې ګوشکۍ ورپورته کړه، یوه لنډه نومره یې ووهله، ویې ویل:
ـزما دفتر ته راشئ !

لنډه شېبه وروسته په دفتر کې یو په ونه لوړ سړی ولاړ و، څارنوال دوه - درې ځله د خپل مبایل سکرین ته وکتل، په کاغذ یې یوه نومره ولیکله، کاغذ یې ولاړ سړي ته ونیو، ویې ویل:
ـغواړم پوه شم چې د تلیفون دا نومره د چا ده، له مخابراتو پوښتنه وکړئ، ژر!
سړي کاغذ ور واخیست، په بیړه له دفتره ووت، تر غرمې ورک و. کله چې بېرته راغی څارنوال (ب) ډوډۍ خوړله. څارنوال سړي ته د کېناستو بلنه ورکړه، وروسته یې په ډکه خوله وویل:
ـڅه درک دې ولګاوه؟
ـهو صاحب! تلیفون له یوې پې سي او څخه شوی و، تیلیفونچي ویل چې د نهو بجو په شاوخوا کې دوکان ته درې تنه ورغلي وو، لومړی یوه ښځه وه چې پوره لس دقیقې یې خبرې کړي، بیا یو ځوان په خارج کې له چا سره غږېدلی و او وروسته له هغه یوه بوډا ته وار ور رسېدلی و.
څارنوال له مستو ډکه کاشوغه ورپورته کړه، سړي ور وکتل، د برېتونو لاندې تور ویښته یې په مستو سپین وو.
څارنوال وویل:
ـد بوډا په اړه یې نور څه مالومات درلود؟
ـصاحب! ویې ویل چې دورځې لسګونه تنه ورځي، دی د هر یوه څېره ذهن ته نه شي سپارلی، خو دومره یې په زړه و چې بوډا

کڅوړنې سترګې درلودې، پوزه یې غټه وه او کله چې یې د تیلیفون پیسې ورنه اخیستلې، نو تیلیفونچي د کباب بوی احساس کړی و.
څارنوال وویل:
ـپیدا به یې کړو؟
ـصاحب! ګرانه خبره ده، دا ښار دی، دلته یې شمیره خلک ژوند کوي.
څارنوال یوه شېبه غلی و، ورو سته یې د مېز پر سر لوېدلې یوه یوه وربجه ور ټوله کړه، په غاب کې یې واچوله، ورو یې وویل:
ـرښتیا وایې، موندل یې ګران کار دی، باید صبر وکم، شاید بیا تلفون وکي.
د څارنوال وړاندوینه سمه وخته، ماسپښین یې موبایل وشرنګید، مقابل لوري وویل:
ـزما خبره مو زړه ته ولوېده؟
څارنوال وویل:
ـخو موږ ثبوت غواړو.
ـکیسه اورېده ده، په تلیفون کې نه ویل کیږي.
ـنو چیرته سره وویnو؟
مقابل لوری یوه شېبه غلی و، په تلیفون کې یو اځې د موټرو هارنونه اورېدل کیدل، وروسته یې وویل:
ـخو په یوه شرط!

ـ څه؟

ـ زه غریب سړی یم، ما ته به کوم جنجال نه پیدا کوې.

ـ سمه ده، ژمنه کوم.

مقابل لوري وټوخل، بیا یې وویل:

ښاروالی ته نږدې یو کوچینی پارک دی،سباسهار نهه بجې هلته راشئ ، په دې واورو کې پارک تش وي، ما په اسانۍ موندلی شئ.

تلیفون قطع شو.

څارنوال فکر یووړ، بیا یې د اطمینان لپاره عدلي طب ته تلیفون وکړ، هغوئ خپل استول شوی رپوټ سم وګاڼه، ویې ویل چې په ځېږنه کې کومه تېروتنه نه ده شوې، د هلک مرګ طبیعي دی او کوم جنایي اړخ نه لري.

* * *

څارنوال (ب) لس کمې اته بجې په پارک کې و ، له خولې څخه یې سپین تاوونه پورته کېدل او لاسونه یې د اوږده تور بالاپوښ په جېبونو کې پټ کړي وو.

په کوچني پارک کې څوک نه ښکارېدل، د هسکو ونو تور، نري او اوږده سیوري پر سپینو واورو پراته ول او تر پارک له راګرځېدلو کټارو ور هاخوا پر تور سړک یو یو موټر تېرېده.

پينځه دقيقې نورې هم ووتې، بيا د پارک په شمالي دروازه کې يو سړی ودرېد، دی بوډا و، له پطلون سره يې شنه لونګۍ تړلې وه او يو پنډ زوړ جمپر يې په تن و.
شېبه وروسته يې څارنوال ته لاس ورکړ، دواړه پر يوه اوږده څوکۍ کېناستل، يوه لحظه غلي ول، وروسته څارنوال وويل:
ـ چرتې دې کړم.
بوډا هغه ته وکتل، برېتو يې سپينه پرخه نيولې وه، د اوږدې پزې تيره څوکه يې سره ښکارېده.
بوډا لنډ ځواب ورکړ:
ـ بايد چرتې شې.
څارنوال مخ ور واړاوه:
ـ خبرې وکه، ما ژمنه درسره کړې، له ستونزو به لرې يې.
بوډا يو سوړ اسويلی ويست، لاندې يې پرخپل بوټ واوره تخته کړه، ورو يې وويل:
زه کسبګرسړی يم، دېرش کاله کيږي چې اشپزي کوم، ما په بېلابېلو هوټلونو کې کار کړی، لاس مې ښه دی، خو تر ټولو د کباب په پخولو کې ډېرتکړه يم، تېره مياشت مې په يوه هوټل کې کار ونيو، دا هوټل د موټرو په اډه کې دی، هلته ډېره ګڼه ګوڼه وي، ولاياتو ته بسونه ځي او ښه چليږي. دا يو کوچنی هوټل دی، د شپې

تیرولو ځای نه لري، خو مشتریان یې ډېر دي او خاوند یې په مزو کې دی.
بوډا غلی شو، یو سوړ اسویلی یې ویست، ویې ویل:
دا د اتو ورځو مخکې کیسه ده، ما کباب پخاوه، وروسته مې یوه دیارلس یا څوارلس کلن هلک ته پام شو، له نانوای نه یې ډوډۍ غوښته، خو نانوای په غوسه شو، هلک ته یې بد رد وویل او له هغه ځایه یې وشاړه. زه حیران شوم، هلک ته مې وکتل، نه یې جامې د سوالګرو وې او نه هم څیره او نور ظاهري جوړښت. ورغږ مې کړ، راغی او زما تر څنګ ودرېد. پوه شوم چې وږی دی، ما د کباب دوه سیخه ورته ونیول، ده مننه وکړه او په بیړه د کباب په خوړلو بوخت شو.
دی له رنګه ښایسته و، سپین پوست یې درلود او داسې نه ښکارېده چې تر دې مخکې دې کومه سخته پرې ورغلې وي.
وروسته مې وپوښت:
ــ ولې سوال کوې؟
هلک راته وکتل، غټې تورې سترګې یې له اوښکو ډکې شوې، ویې ویل:
ــ وږی یم، پیسې نه لرم.
ــ کور دې چېرته دی؟
هلک یوه شېبه غلی و، بیا یې سر پورته کړ، شونډې یې وخوځېدې:

ـ په ایران کې.
حیران شوم:
ـ نو دلته څه کوې؟
هلک په خواشینۍ وویل:
ـ مور، لس کاله مخکې ایران ته مهاجر شوو، په کور کې پنځه تنه یو، زه، پلار، مور او ز ما دوه ورڼې خوېندې، پلار مې په یوه ساختماني شرکت کې کار کاوه، زه هم په یوه مغازه کې مزدور وم، خلکو ته به مې سودا ورکوله، کارتنونه به مې له یوه ځایه بل ځای ته وړل، ستړی به وم، خو بیا هم ښه و، مازدیګر به تول سره یوځای شوو او د ورځې ستړیا به مې هېره شوه، یو سهار مغازې ته تلم، پولیسو ودرولم، د مهاجرت کارت یې رانه وغوښت، خو مور د زرګونو نورو افغانانو غوندې غیر قانوني مهاجر وو، اسناد مو نه درلودل، هماغه و چې لومړی یې د سنګ سفید په نوم یوې بندیخانې ته ولېږلم، یوه اوونۍ مې هلته تېره کړه، بیا یې تر مرزه (سرحده) را واړولم. اوس دا دی شپږمه ورځ ده چې سرګردانه ګرځم، له کوره هم احوال نه لرم، نه پوهیږم چې څه وکړم، قاچاقبر پیسې غواړي، خو زه په ګېډه نه یم موړ، ایران ته د تګ لپاره پیسې په کار دي، ډېرې پیسې.
ما ور نه وپوښتل:
ـ ولې دلته، په افغانستان کې څوک نه لرې؟

هلک وویل:

ـنه، ترونه مې پخوا لا پاکستان ته کډه شوي دي، دومره پوهېږم چې په پېښور کې اوسي، نور يې درک نه را مالومېږي.

ـنو دا شپږ ورځې دې چيرې تېرې کړې؟

ـتر پرونه يو څه پيسې راسره وې، په يوه مساپر خانه کې به مې ډوډۍ خوړه، د شپې د تيرېدو پيسې يې نه رانه غوښتې، همالته به پر تخت وېدېدم، پرون مې ټوله ورځ څه ونه خوړل، بانه مې داوه چې په نس مې درد دې، خو نن سهار د مساپرخانې خاوند راباندې پوه شو او زه يې له هغه ځايه وشړلم، ما په ژوند کې خواست نه دی کړی، خو وږی وم، ټيکه نه راتله، ځکه مې له نانوايه يوه ډوډۍ وغوښته.

بوډا د ماشومانو په شور او زوږ غلی شو، له جنوبي دروازې څخه يوه ډله ماشومان پارک ته ور ننوتل، دوی منډې وهلې، يو بل يې دواورو په غونډوسکو ويشتل، وروسته پرته له دې چې په پارک کې ماتله شي، په بيړه د پارک له شمالي دروازې څخه ووتل.

د بوډا سر وځړيد، يوه شېبه غلی و، بيا يې ورو وويل:

ـهلک يوه لحظه له ماسره ودرېد، فکر کوم چې د کباب بوی ښه پرې لګېدلی و، خو زه پردی مزدور وم، نوره لوربينه مې نه شوای ورباندې کولای، داوخت د هوټل خاوند راغږ کړ!

ـڅلور خوراکه کباب!

ما نور سیخونه د انګار له پاسه کېښودل، کباب ته مې پکه وهله چې د هوټل خاوند راغی، ده د یو بل خوراک فرمایش راکړ، ویې ویل چې یو نږدې دوست یې راغلی، غوښې ته څه مصاله هم ورګډه کړه او په سیخونو کې سپین بځرکي مه پېیه ! وروسته یې هلک ته پام شو، ما ته یې په پوښتونکي نظر وکتل، ومې ویل چې مساپر دی، له ایرانه یې را اړولی، دلته څوک نه لري.

د هوټل خاوند په ځیر ورته وکتل، مخ یې را واړاوه، ویې ویل:

ــوبال لري، ډوډۍ ورکړه، بیا به نوره مرسته هم ورسره وکم.

له دې سره بیرته هوټل ته ننوت.

د هوټل خاوند په ظاهره بد سړی نه و، په غریبانو یې پام کاوه، هر سهار به یې د سلو روپو نوټ د سوالګرو لپاره ماتاوه، هوټل ته به ډېر ګدایګر راتلل یو یې هم نا امېده نه پرېښوده، یو دوه اوغانۍ به یې ورته نیولې، دی به پر دخل ناست و او کله کله به یې له مساپرو پاتې ډوډۍ پر غریبانو ویشله.

هلک ته مې ډوډۍ ورکړه، دی تر ماسپښینه ماتل شو، ما لمونځ وکړ، په هوټل کې هیڅوک نه و، هلک پر تخت ناست و، دی چرتي ښکارېده، زه پخلنځي ته لاړم، غوړ لوښې مې پریمینځل او د ماخستن لپاره مې غوښه پر سیخونو وپېیله، کله چې بېرته ورغلم، د هوټل خاوند مې د هلک تر څنګ ولید، دوی خبرې کولې، ښه

شپېه وغړېدل، د هوټل خاوند ډاډ ورکړ چې دی ځینې قاچاقبران پېژني،هر څه به سم شي.
هلک په هوټل کې پاتې شو، د ماخستن له خوا خلک کم وو، ډوډۍ مو ژر ورکړه، وروسته د هوټل شاګردان هم خپلو کورونو ته لاړل او په هوټل کې درې تنه پاتې شوو، زه، د هوټل خاوند او کوچنی مساپر.
موږ تر ناوخته ویښ وو، د هوټل خاوند دورځې حساب کاوه، هلک د بخارۍ تر څنګ غلی ناست و او ما هم د سبا لپاره غوښه وړوله، ښه شېبه نوره هم ووته، هلک ته مې وکتل، سترګې یې له خوبه ډکې وې، ولاړ شوم، د بخارۍ تر څنګ مې ځای ورته جوړ کړ.
د هوټل خاوند هم څو ګامه لرې د تخت په بل سر کې پریووت، ما ته هم خوب راته، خپله بستره مې هوا ره کړه، د ګروپ ساکټ ته مې لاس ور وغځاوه او سترګې مې پټې کړې.
زه هم دلته مساپر یم. کورنۍ مې په کلي کې ده، یوه میاشت کېده چې کور ته نه وم تللی، په هغه شپه مې خپله کوچنی لور تر ډېره په ذهن کې وه، خو وروسته خوب وړی وم.
بوډا غلی شو.
څارنوال په بیړه وویل:
_بیا؟
د بوډا شونډې وخوځېدې:

ـ یوه شورماشور مې سترګې رڼې کړې، د بخارۍ د سره انګار په تته رڼا کې مې هوټلي ولید چې د هلک تر څنګ ناست و، هلک سړي ته سوکان نیولي وو، سپکې سپورې یې ور ته ویلې، خو هوټلي غلی و، هیڅ یې هم نه ویل او سر یې ځړېدلی ښکارېده، وروسته هلک په بیړه ولاړ شو، بوټونه یې په پښو کړل، خو کله چې یې د دروازې دستګیر ته لاس ور وغځاوه، ور کولپ و، بیا یو کړنګ شو، لویه شیشه دړې وړې شوه، هلک په توره شپه کې د باندې لاړ او هوټل ته سړه هوا راننوته.

بوډا غلی شو.

څارنوال وویل:

ـ دا یو لوی جنایت دی، دا پست هوټلي باید سزا وویني، باید.

بوډا وویل:

ـ ما بل څه نه شو کولای، کار مې پرېښود او قانون مې خبر کړ، نور نو تاسو ښه پوهیږئ.

څارنوال وپوښتل:

ـ غواړې چې چیرته لاړ شې؟

ـ نپوهېږم، بل ځای به په کار پسې ګرځم، ما درته وویل، زه یو تکړه اشپز یم، روپۍ کمه یا ډېره، کار پیدا کولای شم.

څارنوال وویل:

ـ خو که تا ته ضرورت پېښ شو بیا به دې چیرې پیدا کوم؟

د بوډا شونډې وخوځېدې:
ـتا ژمنه کړې وه چې ما ته به کوم جنجال نه پيدا کوې.
څارنوال وخندل:
ـزه په خپله خبره ولاړ يم، خو دا زما وظيفه ده، بايد د شاهد ادرس ولرم.
بوډا وويل:
ـدلته څوک نه پېژنم، خو د کلي ادرس مې درسره وليکه، قول دی، که مې کار وموند ، په تيليفون کې دې خبروم.
څارنوال د سړي د کلي او د هوټل دواړه ادرسونه واخيستل.
شېبه وروسته په پارک کې هيڅوک نه و، د ونې پر يوه لوخ ښاخ يو کارغه ښکارېده او د سپينو واورو پر سر څو وچې پاڼې باد رغړولې.

*   *   *

ماسپښين دوه بجې وې، څارنوال پر يوه خيرنه څوکۍ ناست و، پر غوړ مېز ايښی له تورو چايو ډک ګيلاس يې ور پورته کړ، هوټلي ته يې وکتل، ده د ټايپ د يوې جړ شوې کستې راوتلې کولمې خلاصولې.

وروسته يې ورمېږ کوږ کړ، د تخت پر سر ناستو دوو تنو خبرې سره کولې او دوی ته نږدې يوه ځوانکي پر تېرو سيخانو غوښه پښيله. نور هوټل تش و.
ښارنوال هوټلي ته اشاره وکړه، هغه راغی او ښارنوال ته مخامخ ودرېد. ورو يې وويل:
ـڅه شی غواړی؟
ښارنوال د لاس په اشاره هوټلي وپوهاوه چې مخامخ ورته کينې.
هوټلي حيران شو.
ښارنوال جيب ته لاس کړ، يو کارټ يې راويست، د هوټلي سترګو ته يې ونيو، ويې ويل:
ـښارنوال (ب)
د هوټلي رنګ والووت، پر څوکۍ کېناست او ښارنوال ته يې په وېره وکتل.
ښارنوال ورو وويل:
ـکاروبار دې څنګه دی؟
هوټلي وارخطا شو:
ـصيب! ښه دی، ګذاره کوي.
ښارنوال له چايو غوړپ وکړ، شونډې يې وڅټلې:
ـيو څو پوښتنې درنه کوم.
ـامر کوئ، صيب!

ـتا ځو ورځې مخکې یو میلمه درلود.
هوټلي په ماته ګوډه ژبه وویل:
ـصیب، زه، زه خو ډېر میلمانه لرم، ته، ته کوم یو یادوې؟
د ځارنوال شونډې وخوځېدې:
ـخو ته د شپې میلمه نه لرې.
د هوټلي رنګ سور شو.
دا وخت د مېز ترڅنګ دوه تنه ودرېدل، یوه یې وویل:
ـدوه چایه، ځو روپۍ شوې؟
ـپنځلس اوغانۍ
هغه د مېز پر سر پیسې کېښودې او دواړه له هوټله ووتل.
ځارنوال پسې وکتل، هوټلي ته یې مخ وروااړاوه، په ملنډو یې وویل:
ـپه زړو شیشو کې دا یوه شیشه نوې ښکارې، دا دې ولې بدله کړېده؟
هوټلي پرتخت ناست ځوانکي ته وکتل، له هغه نه یې وغوښتل چې پاتې کار په اشپز خا نه کې وکړي، وروسته یې ځارنوال ته مخ ور واړاوه، شونډې یې ورپېدې او په لړزانده غږ یې وویل:
ـماته شوه.
ـڅنګه؟
هوټلي چیغه کړه!

_ له ما څه غواړې؟

څارنوال ور مخته شو، د دواړو سترګې سره وجنګېدې، څارنوال وویل:

_ته ډېر پست سړی یې، تا هغه هلک ته لاس ور اچولی و، د شپې یې په برېستن ور ننوتی وې، ته پوهېږې ! هغه مړ دی، یخني وژلی.

_دا دروغ دي.

_زه شاهد لرم، زوړ کبابي.

هوټلي په بېړه ولاړ شو، منډه یې کړه، خو څارنوال تر لمنې ونیو، سړی پړمخې ولوید، سر یې پر یوې څوکۍ ولګید او له تندي یې وینه روانه شوه.

❋ ❋ ❋

څارنوال (ب) په خشکه وویل:
ـ اقرار وکه، تا هغه هلک ته لاس وراچولی و.
هوتلي سرې لاړې تو کړې، څارنوال ته یې وکتل، شونډې یې وخوځېدې:
ـ نه، ما هیڅ نه دي کړي.
څارنوال تر ګرین ونیو، ورو یې وویل:
ـ تا زه نه یم پیژندلی، ما د ډېرو مجرمینو ژبه خلاصه کړېده، ته به اقرار کوې، ضرور.
هوتلي څه ونه ویل.
څارنوال ولاړ شو، د بند په سره او نمجنه کوټه کې یې څو ګامه واخیستل، ودرېد، سرې ته یې وکتل، په کاوړ یې وویل:
ـ ته د بخښلو نه یې، تا جرم کړی، یو نه بخښونکی جرم، ته د لوند سپي غوندې د کرکې وړ یې، پوهېږې، ته به پانسي شې.
هوتلي ولړزید. سره سا یې واخیسته، ورو یې ویل:
ـ راځه، یوه معامله سره وکړو.
څارنوال په حیرانۍ ورته وکتل.
د هوتلي شونډې وخوځېدې:
ـ زه یې پانسی، ته به کومه ګټه وکړې؟
څارنوال وویل:

ـ د مقصد خبره کوه !

ـ ګوره، د هلک دوسیه تړل شوېده، ټول په دې قانع دي چې هغه یخنۍ وژلی، ته دوه لکه اوغانۍ واخله او ما خوشی که.

د ځارنوال سترګې رډې راوختې، ټیټ شو، هوټلي یې تر ګرین ونیو، په خشکه یې وویل:

ـ ته ماته رشوت راکوې؟

هوټلي وارخطا شو.

ځارنوال یوه شېبه غلی و، بیا یې شاوخوا وکتل، د بند د کوټې ور پورې و، وروسته یې هو ټلي ته مخ ور واړاوه، دهغه غوږ ته یې خوله ورنږدې کړه، ورو یې وویل:

ـ زه دومره احمق نه یم، پوره پنځه لکه !

پای

د واورې سړی

د دلوې د میاشتې لومړی مازدیگر و چې اسمان سپینو وربځو ونیو، واوره پیل شوه او په لنډ وخت کې یې یوه لویشت پوټې سپین کړ. وریدا اوږده شوه. یوه ورځ، دوه ورځې، درې ورځې... تر دې دمه کلیوال ورته خوشاله وو، واوره یې کاریزونو ته سره زر گڼله، خو وروسته د بامونو پاکولو ستړي کړل، خلق یې تنگ شو او چې په څلورمه او پنځمه ورځ یې هم لمر ونه لید، خدای (ج) ته یې د اورښت د دریدو خواستونه شروع کړل.

واوره ډېره اوریدله، ما په خپله متر ورسره ونیو، نوي سانتیوو ته رسیدله، څوک د باندې نه شو وتلی، گشت وگام نه کېده، ان د نږدې کلیو لارې هم بندې وې، نه پوله ښکاریدله او نه هم پټی، ټوله سیمه یو لاس، تکه سپینه وه. ځکه به نو د جومات تر څنگ اوږده کوټه له کلیوالو ډکه وه او د تاوخانې په تاوده ځای به ځای نه کیده.

ماشومان به هم په دې خونه کې سره راټول وو، په جیبونو کې به یې له پرتو مردکیو ټکا ایسته او کله کله به یې له لویانو په پټه جفت او تاق کاوه.
په کلیوالو کې یو پردی سړی هم ښکاریده، دی یو ژېړ مازدیګر کلي ته راغی، شل دېرش افغانۍ یې ټولې کړې، په جومات کې یې شپه شوه او کله چې سهار وختي د باندي ووت، واوره په شدت سره اورېدله.
بوډا د ناچارۍ له مخې په جومات کې پاتې شو، کلیوالو به ډوډۍ ورته راوړله، دی ډیر نه غړېده، غلی سړی و، چورتونه به یې وهل، خو کله کله چې به د واورې بڅرکي غټ شول، د ده سترګې به وځلېدې، په څېره کې به یې خوشالي راټوله شوه او له خړو شونډو به یې څو ځله د (شکر) کلمه راووته. په پېل کې به د بوډا دا شکرونه په غوږونو ښه لګېدل، خو وروسته یې کلیوالو ته دومره خوند نه ورکاوه او ځینو شوخو ځوانانو به لا ټوکې پسې کولې.
دوئ به په ټیټ غږ ویل " بوډا ته خدای ورکړه، په توده تاوخانه پروت دی، مفته ډوډۍ ور رسیږي، نو واورې ته به ولې نه وي خوشاله. " بل به په ملنډو ورغبرګه کړه: "څه یې کوې ! ځمکې به یې ډېرې وي ".. ماشومانو هم "د واورې سړی " نوم پرې کېښود.دوئ به بوډا ته اشاره کوله، له نوي نوم نه به یې خوند اخیست او پټ پټ به یې خندل.

په پنځم سهار واوره ودرېده، کليوال بامونو ته وروختل او د درېيم ځل لپاره يې واوره واچوله، خو کله چې سترې ستومانه جومات ته راغلل، اوربښت بيا پېل وکړ. بوډا تاويدونکوسپينو بڅرکو ته وکتل، په خوند يې وويل:

ـمه کوه ! مه کوه چې اووري !

دې خبرې ځينو سترو کليوالو ته خوند ور نه کړ، يو ځوان بې حوصلې شو او په خشکه يې وويل:

ـ کاکا ! څه دې پکې ليدلي دي، کرار پروت يې، دا ځل به دې يوه بام ته ور وخېژوم، بيا به دا خبره ونه کړې.

يوه بل په ملنډو ورغبرګ کړ:

ـ څه يې کوې ، ځمکې به يې ډېرې وي، د وچکالۍ غم ورسره دی.

په دې خبره څو ځوانانو وخندل.

بوډا يوه شېبه غلی و، مايې سترګو ته وکتل، اوښکې پکې رغړيدلې، وروسته يې يوې ترخې خندا شونډې سره وبړې کړې ، ورو يې وويل:

ـبچيانو ! زه نه ځمکه لرم، نه کور او نه هم کوم خپل پردی. اوياوو کلونو ته رسيدلی يم، ځکه نو د واورو د اچولو تمه هم مه را ته کوئ، وچکالۍ ته هم دومره زړه نه خورم،خدای مهربانه دی، له لوږې به نه مرو ،خو زه دا سپين بڅرکي د بل څه لپاره غواړم.

بوډا غلی شو، کلیوالو ته یې وکتل،هغوئ حیرانې سترګې ورته نیولې وې، بیرته یې سر وځړید ، یوه سړه ساه یې وایستله، په خوابدي غږ یې وویل:

ـ تېر ژمی واوره کمه اووربېده، یوائې یوه میاشت پرته وه، خو بیا هم ښه و، د کلیو لارې بندې وې، تګ راتګ نه کېده، پښه یې نیوله، د موټرو، موټرسایکلو او ټانکونو سینې یې راګرځولې، کراره کراري وه، خو کله چې واوره ولاړه او لارې تورې شوې، ګولۍ اووریدې، زما ځوان زوی یې را وویشت او وینو یې د دیوال سیوري ته پرته واوره سره کړه. د واورې اوریدو ته مه خپه کیږئ، دعا وکړئ چې ډېره ووریږي، هومره چې لارې د ډېر وخت لپاره بندې کړي، ژر ویلي نه شي او ځو ورځې د وینو د توېدلو مخه ونیسي.

پای

د خیر کار

د ورځپاڼې مدیر راته وویل:

ــد دفتر بودیجه کمه ده، غواړو چې څو تنه اضافه بست کړو، خو ته وروستی چانس لرې، دا یو امتحان وګڼه، که دې زموږ په خوښه مرکه راوړه، کار ته دوام ورکولای شې.

چرت مې خټه شو، فکر په مخه کړم، په ښار کې مې د مرکې لپاره وړ څوک و نه موند، خپلې کوټې ته لاړم، یوه ملګري ته مې تلیفون وکړ، ده یو داسې ځای راوښود چې شتمن خلک ډېر پکې پیدا کېدل. ما هم بکس وتاړه، سهار وختې په موټر کې کېناستم او ماسپښین قضا ټاکلي ځای ته ورسېدم.

په یوه مساپرخانه کې مې کوټه ونیوله، بېرته لاندې راکوز شوم، د ولسوالۍ په بازار کې وګرځېدم، خړ دوکانونه وو او خلک کم

ښکارېدل، څنګ ته یو لنډکروزر موټر ولاړ و، ور وګرځېدم،
موټروان غټه لونګۍ تړلې وه، نېغ په نېغه مې وپوښتل:
ـ داسې څوک مې په کار دی چې د خیر یو کار یې کړی وي.
سړي په حیرانۍ راته وکتل، ورو یې وویل:
ـ سپین وږیره، مطلب دې څه دی؟
ـ مانا داچې یا یې کوم پل جوړ کړی وي، یا یې کوم مکتب یا هم
کلینیک ته ځمکه ورکړې وي، یا یې د خلکو لپاره د پاکو اوبو غم
خوړلی وې او یا یې کوم بل داسې کار کړی وي چې عامو خلکو ته
یې ګټه رسېدلې وي.
سړی یوه شېبه فکر په مخه کړ، بیا یې د یوه کلي نوم واخیست،
ویې ویل چې هلته یوې موسسې یو مکتب جوړ کړیدی.
په خبره کې ورولویدم:
ـ موسسې پرېږده، عامو خلکو څه کړیدي؟
نېغ یې راته وکتل، تندی یې تریو شو او په خشکه یې وویل:
ـ لیونی خو به نه یې؟
خوله مې خبرو ته جوړوله چې موټر حرکت وکړ.
یوه شېبه ودریدم، بیا د خوراکي موادو د خرڅولو یوه دوکان ته ور
ننوتم، دوکاندار پیسې شمیرلې، له سلام وروسته مې خپله کیسه
ورته تېره کړه، برګ یې راته وکتل او ویې ویل:

ـحکومت څه بلا وهلی چې په خلکو یې جوړوې، ځه بابا له کاره مې مه باسه.
نا امیده مسا پرخانې ته راستون شوم.
یوه شپه مې پخپله کوټه کې سر ولګاوه، د ماښام له لمانځه وروسته ډوډۍ ته ورکښته شوم، په هوټل کې ګڼه ګوڼه وه، خلک د یوه شل، دېرش متره غوړ او خیرن دسترخوان دواړو خواوو ته ناست وو، چا ډوډۍ خوړه، چا د کباب فرمایش ورکاوه او ځینو نورو قابلي پلو غوښت. یوائځې څلورو سپین ږیرو ته د ښوروا کاسې ایښې وې، دوئ خوشاله ښکارېدل، د خوراک په وخت یې خبرې سره کولې او له غږېدا څخه یې پوه شوم چې حج ته روان دي.
زه هم دوئ ته نږدې په یوه خالي ځای کې کېناستم، وریجې مې راوغوښتې، د ډوډۍ له خوړلو وروسته سپین ږیرو ته ورنږدې شوم، د طبعې خلک راته وابسېدل، و مې ویل:
ـزه په داسې چا پسې ګرځم چې د خیر یو کار یې کړی وي.
یوه وویل:
ـڅه یې کوې؟
ـغواړم چې د اخبار لپاره مرکه ورسره وکړم، د دفتر مشر شرط راته اېښی، که مې داسې څوک وموندل خپل کار ته دوام ورکولای شم، که نه شړي مې.

د خندا غږ پورته شو، څلورو واړو ښه شېبه و خندل، وروسته يوه له نصوارو په ډکه خوله وويل:

ـ بېکاره دې بولم.

يوه بل له خپلې خولې ساختګي غاښونه راوايستل، د څادر پيڅکه يې پرې تېره کړه، بېرته يې د وريو پر سر کېښودل، ورو يې وويل:

ـ هسې ځان مه پازابوه، که زما منې، لاړ شه او په کوم بل کار پسې وګرځه.

مخ مې ور واړاوه:

ـ خو ما اورېدلي چې په دې ځای کې ډېر آباد خلک اوسي، زياتره يې په بهر کې دي او ښه عايد لري.

ـ ته سم وايې، زما خپله درې زامن په خارج کې دي، د الله فضل دی،کار يې جوړ دی، دوکانونه لري، خو هرڅه چې وي، پخپله يې پيداکړيدي، زحمت يې ايستلی، خلک په بلا وهې، څه يې کوې؟ هه !

زه غلی شوم، دوئ يوه شېبه د حج د ثوابونو په اړه خبرې وکړې، وروسته لمانځه ته روان شول.

خواشينی وم، تمه مې ختلې وه، خپل کار مې له لاسه وتلی راته ښکارېده، خو وروسته مې يو سړی تر څنګ کېناست، له رنګه تور و، په غاښونو کې يې خلی واهه، ورو يې وويل:

ـما ستاسو خبرې واورېدې، زه خپله ددې ځای یم، خو د سورلیو موټر لرم، ډېر وطنونه مې لیدلې دي، داسې سړی دلته نه شي موندلی.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـولې ! په ټوله سیمه کې داسې څوک نشته چې نورو ته یې خیر ور رسیدلی وي؟ دلته خو پیسه داره خلک ډېر دي.
سړي هوټلي ته ورغږ کړل ! ماته یې وکتل، ورو یې وویل:
ـچای درته راوغواړم؟
ـهو
ـشین که تور؟
ـفرق یې نشته
هوټلي ته یې مخ ور واړاوه، چیغه یې کړه !
ـدوې شنې
وروسته یې راته وکتل، ورو یې وویل:
ـپه دې خبرو پسې مه ګرځه، ما درته وویل، که په ټول ولایت کې وګرځې داسې څوک به ونه مومې.
سړی غلی شو، د سدرۍ (واسکټ) جېب ته یې لاس کړ، سګرټ یې راو ایستل، قوطی یې راته ونیو او ویې ویل:
ـسګرټ؟
د سر په اشاره مې پوه کړ چې نه یې څکوم.

ده یوه سګریټ ته د اورلګیت دانه ونیوله، له خولې یې سپین لوګی
ووت او ویې ویل:
ـ پښتانه چې شتمن شي دوه کاره کوي، دوهم واده او بدي، یوه بله
به درته وکم، هر یو یې دوه درې موټره لري، نور خیر یې ونه رسید،
خو کلیو ته غزیدلي ټول سړکونه یې خراب کړل.
خواشیني مې نوره هم ډیره شوه، فکر په مخه کړم، د سړي په غږ مې
جټکه وخوړه، ویې ویل:
ـ په یاد مې شو، تېر منی مې یوه ځای ته مسافر یوړل، په یوه کور
کې مې شپه شوه، د کور خاوند د خپل یوه کلیوال صفت راته کاوه،
ویل یې چې د خیر سړی دی، د ثواب لپاره یې یوه ژوره څاه
کیندلې، ټول کلیوال اوبه ورنه وړي.
په زړه کې مې خوشالي راټوله شوه.
موټروان وویل:
ـخو ځای یې لیرې دی، بل ولایت ته به پسې ځې، شپږ ساعته مزل
غواړي.
په بیړه مې وویل:
ـپروا نه کوي، ته یې ادرس راکه.
ادرس مې ولیکه، له سړي مې مننه وکړه او خپلې کوټې ته لاړم.
د شپې تر ناوخته ویښ وم، د خوشالۍ له لاسه خوب نه راته او ځان
مې ببرته په دفتر کې لید.

سهار وختي دموټرو اډې ته لاړم، ټوله ورځ مو په سترو لارو مزل وکړ او غرمه د و لایت په مرکز کې له موټره کښته شوم. تر کلي مې دربست موټر ونیو، کله چې ټاکلي ځای ته ورسیدم، د کلي نیمایي اوسیدونکو د ښځو ناک د اوبو د نه درلودلو له امله کډه کړې وه. حیران شوم، په پوښتنه مې ژوره څاه وموندله،خو د واټرپمپ کوټې ته غټ کولپ ور لویدلی و. چا راته وویل چې په دې کلي کې ټول خپل سره پراته دي، درې میاشتې مخکې د څاه خاوند له خپلو تربرونو سره په یوه کوچینۍ خبره وخوړل، له هماغه راهیسې یې ماشین ته کلپ وراچولی او هیچاته اوبه نه ورکوي.
حیران وم چې څه وکړم، خواشینی وم، سترګې مې ډکې ډکې کیدې، خو نه پوهیدم چې دا خپګان مې د خپلو خلکو او وطن د بدبختۍ له لاسه و، که مې خپل کار په خطر کې لید.

پای

کېله

اووه کلنې نجلۍ کېلو ته وکتل، له خونده ډکې ورته ښکاره شوې، خپل نیکه ته یې سترګې ور واړولې، هغه د کراچۍ (ریړۍ) پر یوه څنډه ناست و، پښې یې ځړېدلې وې او خپلو پلاستیکي شکېدلو چوټو (څپلیو) ته یې کتل. نجلۍ ورو یوې کېلې ته لاس ور وغځاوه، خو په خیرنو ګوتو یې یوه نرۍ لښته ولګېده او په بیړه یې لاس ور ټول کړ.
بوډا چیغه کړه !
_مه ! ! !
نجلۍ مخ واړاوه، ګڼې ګوڼې ته یې وکتل، خلک یوې او بلې خوا ته روان وو، یوه ماشوم آیسکریم ته ژبه را ایستلې وه او په خوند یې څټله.

بیا یې ترڅنګ یوې بلې کراچۍ ته وکتل، له کېلو ډکه وه او د یوې غټې کېلې پر یوه تور ځای یوه بمبره (غومبسه) ښکارېدله. نجلۍ له ځان سره وویل:

ـ کاشکې چې بمبره وای !

دا وخت یې د خپل نیکه غږ واورید:

ـ ګوره بچو ! دا کېلې د خرڅلاو لپاره دي، که یې په خپله وخورو، په تاوان کې به روان یو.

نجلۍ بوډا ته وکتل، مخ یې له ننوتو ګونځو ډک و، سترګو یې چخړي را ایستلې وې او په زنه پوري یې څو تاره سپین وېښته ځړېدل.

نجلۍ په خوابدي غږ وویل:

ـ وږې یم !

بوډا یو سوړ اسویلی ویست، خوله یې خبرو ته جوړوله چې ترڅنګ یې یو کړنګ شو. د تلې (ترازو) یوه پله لنډه را تاوه شوه، څو ځله په خپل ځان راوګرځیده او د سړک څنډې ته په یوه خوسا ډنډ کې رنګه شوه. بوډا په بیړه خپلې پښې پر ځمکه ولګولې، په ټول قوت یې کراچۍ ټېله کړه، څنګ ته شو او پیاده رو ته نږدې یې کراچۍ ودروله. نجلۍ هم په لاس کې نېولې څپلۍ ببرته په پښو کړې، یوه ترافیک ته یې اشاره وکړه، نیکه ته یې وکتل او په سترې غږ یې وویل:

www.saharonline.net
سهار آنلاین ټکی نیټ

ـ ده ولي په خلکو پسې لښته را اخیستې ده؟
د بوډا خړې شونډې وخوځېدې:
ـ ځکه چې کراچیو د موټرو لاره بنده کړېده.
ـ نو خلک ولې وهي، هاغه هلک وینې ! ژاړي، تله یې په اوبو کې پرته ده.
بوډا غلی و.
نجلۍ کېلو ته وکتل، په کوچنیو او مړاوو کېلو کې یې تر ټولو غټه کېله په نښه کړه، نیکه ته یې وکتل او په خواره خوله یې وویل:
ـ یوه کېله را واخلم !
بوډا غلی و.
نجلۍ څه ونه ویل، خو شېبه وروسته یې د نیکه پوست غږ واورید:
ـ قول ده، که مې دوه درجنه خرڅې کړې، یوه یې ستا.
نجلۍ کیڼ لور ته وکتل، نورو میوو پلورونکو چیغې وهلې او په لوړ غږ یې روان خلک د میوو اخیستلو ته وربلل.
نجلۍ خپل نیکه ته وکتل او ورو یې وویل:
ـ ته ولې چیغې نه وهې !
بوډا چیغه کړه !
ـ کېلې واخلئ، کېلې ! ارزانه شوې، درجن په څلو ښت اوغانۍ !
دا وخت ټوخي واخیست او غلی شو.
نجلۍ وپوښتل:

ـڅلوېښت اوغانۍ ډېرې روپۍ دي؟

بوډا هغې ته وکتل:

ـهو، بچو ! د پنځو ډوډیو بیه ده.

ـنو دا کېلې به په دومرو ډېرو روپو خرڅې شي؟

بوډا یوه فاتحانه موسکا وکړه، یوې او بلې خوا ته یې وکتل، په ټیټ غږ یې وویل:

ـاصلې بیه یې دیرش اوغانۍ ده، که درجن پنځه ویشت راته جوړې کړي، بیا هم په ګټه کې یو، خو ګوره بچو ! دا تجارت دی، بیه به ورو ورو را ټیټوو.

داوخت یو تنکی ځوان د کراچۍ ترڅنګ ودرېد. د نجلۍ سترګې وځلېدې، ځوان د کېلو بیه وپوښتله، بوډا په بیړه وویل:

ـڅلوېښت اوغانۍ.

ځوان روان شو.

بوډا پسې ناره کړه !

ـپنځه دېرش ! راشه ! دېرش. خو ځوان یوې بلې کراچۍ ته ودرید او شېبه وروسته یې پلاستیکي کڅوړه له کېلو ډکه کړه.

د نجلۍ په تندي کې یوه نرۍ ګونځه پیدا شوه. د کېلو پلورونکي ته یې په کرکه وکتل. هغه پیسې شمیرلې او تندی یې ورین ښکارېده.

نجلۍ یو غږ واورید:

ـدرجن په څو دی؟

مخکې تر دې چې بوډا خوله خبرو ته جوړه کړي، نجلۍ په بیړه وویل:
ـ پنځه ویشت.
بوډا هغې ته وکتل، په سترګو کې یې غوسه ښکارېدله، خو په خوله یې څه را نه وړل.
سړي د یوې پلاستیکې کڅوړې غوښتنه وکړه.
بوډا د خواست په ژبه وویل:
ـ لویه که وړه؟
ـ چې دوه درجنه پکې ځای شي.
د نجلۍ سترګې وځلیدې، په بیړه یې کېلو ته وکتل، مخکې په ننبه کړې کېله یې ور واخیسته، بوډا څه و نه ویل، سړی د کېلو په شمیرلو بوخت و چې یوه په عمر پخه ښځه یې تر څنګ ودرېده.
هغې په غوسه وویل:
ـ څه کوې! دا هم کیلې دي! میلمنو ته مې شرموې که څه!
سړي کیلې په خپل ځای کېښودې او له ښځې سره یو ځای روان شو.
بوډا نجلۍ ته وکتل، د هغې خوله ډکه وه، سترګې یې نه رپیدې او په وېره یې خپل نیکه ته کتل.
بوډا یوه شېبه غلی و، بیا یې شونډې یوې خوږې موسکا سره وېرې کړې او په مینه یې د نجلۍ پر خړو او خیرنو ویښتو لاس تېر کړ.

پای

او سپنه

موټر ودرېد ، مسافر کښته شول، تر بس را تاو شوم، موټروان پنچر ټایر ته کتل.
شاوخوا مې سترګې وغړولې، سپېره دښته وه، شمال لور ته خړ غرونه پراته وو، په لمنو کې یې خام کورونه خوځېدل، حرکت یې درلود او داسې ښکارېدل لکه په هوا کې چې ولاړ وي.
ګرمي ډېره وه، له ځمکې تاو پورته کېده او سړک ته نږدې سپاندې په دوړو سپېرې وې.
شل- یو نیم شل ګامه لیرې، د سړک د تورې لیکې پر غاړه درې خړې کوټې ولاړې وې، څو مسافر هغې خواته روان وو، زه هم ورسره ملګری شوم، په دې خړو کوټو کې خوراکي مواد خرڅېدل، یوه دوکان ته ور ننوتم، یو بوتل اوبه مې واخیستې، هوا دپه وه، ببرته

د باندې ووتم، د ماشومانو خنداوې مې واورېدې، تر دوکان راتاو شوم، دوه واړه ماشومان د دېوال سیوري ته ناست ول، دوئ هندوانه خوړه او تر څنګ یې په ډېران کې یوې تورې خرې خوله وهله..ماشومانو ته مې وکتل، یو هلک و او بله هم نجلۍ، دواړه خیرن وو، څپولي ویښته یې درلودل او په سپېرو څېرو کې یې تر خولو را تاو شوې لنډې لیکې ښکارېدلې.

دواړو په خپلو تېرو نوکانو هندوانه جلا کوله، کله چې به یې لاسونه خولو ته کړل، له خیرنو ګوتو به یې سرې اوبه وڅڅیدې.

وروسته یې په هندوانه جنګ شو، هلک د نجلۍ څڼو ته لاس ور واچاوه، هغې چیغه کړه، پر ځمکه یې ګوتې وتپولې، یوه وړه تیږه په ګوتو ورغله، هلک د هغې څڼې پرېښودې، سر یې ټیټ کړ او تیږه زما پر ورانه ولګېده.

دواړه غلي شول.

ومې ویل:

ـ ولې جنګ کوئ؟

سرونه یې وځړېدل، یوه شېبه غلي ول، وروسته بېرته د هندوانې په خوړلو بوخت شول.

خرې ته مې وکتل، له ځولې تېرې او سپنې راوتلې وې.

د هلک له کاوره ډک غږ مې واورېد !

ـ سوکه سوکه یې خوره !

ستر ګې مې ورو واړولې، نجلۍ ته يې برګ برګ کتل. ..له هلک نه مې وپوښتل:

_دا دې څه ده؟

پرته له دې چې راته وګوري، شونډې يې وخوځېدې:

_خور

_نو بيا يې ولې وهې؟

کوم ځواب مې وانه ورېد.

و مې ويل:

_چېرته اوسی؟

نجلۍ د غره لمنو ته اشاره وکړه.

ومې پوښتل:

_نو دلته څه کوئ؟

نجلۍ خرې ته وکتل، په وړه ژبه يې وويل:

_اوسپنې مو راوړي، خرڅوو يې.

خرې ته ورنږدې شوم، ځولۍ د مرميو له پوچکو، تېرو چرو او د چاودلو راکټونو له کړو وړو اوسپنو ډکه وه.

ومې ويل:

_دا مو له کومه کړې؟

دواړو يوبل ته وکتل، هلک وويل:

ـڅو ورځې مخکې د حسن خېلو په کلي کې جنګ و، دا مو له هغه ځایه راټولې کړې.

نجلۍ په خبره کې ورولویده:

ـدرواغ مه وایه! دا خو مو د ابو له کلا راوړې.

ومې ویل:

ـله هرځایه چې وي، خو د دارنګه اوسپنو ټولول خطرناکه دي، کیدای شي کوم ماین یا روغه مرمۍ پکې وي.

دواړه یوبل ته موسک شول، د هلک شونډې وخوځیدې:

ـموږ یې پېژنو، دا ډېر وخت کیږي چې دا کار کوو.

په حیرانۍ مې وپوښتل:

ـډېر وخت!

هلک د غره په لمنو کې پرتو کلیو ته اشاره وکړه، په خوند یې وویل:

ـهلته هر وخت جنګونه وي، طیارې راځي، بمبار کوي، ټول کلي له اوسپنو ډک دي، که سل خرې ورنه بار کړې ام نه خلاصیږي.

یو ځل مې بیا اوسپنو ته وکتل، یوه تېره چړه په وچو وینو سره وه، په حیرانۍ مې وویل:

ـدا مو له کومه کړه؟

د هلک غږ مې واورېد:

ـد یوه پسه په ورانه کې بنده وه.

نجلۍ په خشکه وویل:
ـ دروا غ وایي ! د یوې ښځې له نسه یې راوا یستـه، هغه مړه وه.
بدن مې زیږ شو ، یو دروند غږ مې واورېد ، دوه ټیټې هلیکوپترې مو پر سر تېرې شوې، ماشومانو په ځیر ځیر پسې کتل، هلیکوپترې د غره خواته ګړندۍ روانې وې، موټروان هارنونه وهل.

پای

اوږد فکر

حیران شوم. زما ملګري دوهمه کوژده کړې وه. کله چې مې له دوو کلونو وروسته دهغه دکور د دروازې څنځیر وشرنګاوه، ده کلکه غېږ راکړه. بیا یې لاس نیولی کور ته بوتلم. پر یوه پلاستیکي فرش تېر شوم. پر زړه توشکه کېناستم او ملګری مې له کوټې ووت. خو شېبه وروسته څلور ماشومان له څو مچانو سره یوځای کوټې ته راننوتل. دوئ په ونه کې دومره توپیر نه سره درلود. له رنګه هم سره ورته وو. ټول خوار، ډنګر او خیرن ښکارېدل. دیوه پزه بهېدلې وه. دوهم پرتوګ نه و اغوستی. د دریم غاړه او غوږونه له سرو دانو ډک وو او دڅلورم په غاړه هم څو پېیلي ژېړ پیاز را ځړېدل.
دوئ ټول زما تر څنګ کېناستل. لومړی یو څه ارامه وو، خو وروسته یې خوځیدا ډېره شوه. بیا پر ما راټول شول. یوه مې لاسي

بکس ته لاس ور وغځاوه. بل مې د کورتۍ په جېب را اخته شو او نورو دوو هم هڅه کوله چې ګړۍ رانه خلاصه کړي.
ما خپل جېبونه سره راټول کړل. څو ځله مې کوچني کوچني لاسونه پورې وهل او بیا مې تندي ورته تریو کړ، خو د دوئ تمه نه رانه خته. زړه مې په تنګ و، بیا مې خپل جېبونه ولټول. څو د نخود دانې مې وموندلې. کله چې مې له جېب نه لاس را ویست، لاس ته مې په هوا کې لاسونه را ولوېدل.
چاره نه وه. نخود مې په غولي تیت کړل، دوئ هم په بیړه حمله پرې وکړه. یو په څو دانو ورپرېوت. بل تر خیرنو ځنو ونیو. او دوو نورو هم په بیړه بیړه لیرې لویدلې دانې خپلو خولو ته اچولې.
په کوټه کې یو شور و. چا ژړل... چا دبل پر مخ نوکراغې لګولې او بل هم هڅه کوله چې ډېرې دانې تر خپل ټټر لاندې کړي.
دې ننداري ډېر وخت دوام ونه کړ. کله چې زما ملګرى په وره کې ښکاره شو، دهغه یوې چیغې ماشومان غلي کړل:
ــووځئ دسوډر زامنو !
ماشومانو منډه کړه او له کوټې ووتل. ملګري مې زما ترمخ یوه توره چابجوشه کېښوده. د پیالو د ډکولو پر مهال یې په خندا وویل:
ــباد له ډېره وخته !
ما وخندل:

ـ څنګه یې کیې؟ ښاري ژوند دی. مصروفیتونه ډېر دي. اوس مې هم ترور ناروغه ده. باد له دوو کلونو دهغې د پوښتنې لپاره کلي ته راغلم.
په خبره کې راولوېد:
ـ او فکر دې وکړ چې راځه، له زاړه یاره دې هم یو احوال واخله.
و مې خندل:
ـ همداسې ده.
یوه شېبه غلی وم، خو بیا مې په خندا وویل:
ـ وه هلکه! دوهم واده ته دې څنګه زړه ښه کړ؟
ده یو سوړ اسویلی ویست:
ـ څه یې کیې، مجبوري ده، که نه اوس مې هم ځمکه ورته وپلورله.
حیران شوم:
ـ څه مجبوري؟
په خواشینۍ یې وویل:
ـ کډه مې ناروغه ده، نور ماشومان نه شي راوړلی.
خوله مې وازه پاتې شوه:
ـ څه کیې ظالمه! په پنځو کلونو کې خدای څلور ماشومان درکړل. نور څه غواړې؟!
ده وخندل. ژېړ غاښونه یې ښکاره شول او خړې شونډې یې وخوځېدې:

ـزوروره ! خدای دې د سړو کمی نه راولي.
ومې ویل:
ـولې؟ همدا څلور زامن دې بس نه دي؟ دوئ سم وروزه، مکتب
ورباندې ووایه او د کار خلک ورنه جوړ که.
خندا یې زور ونیو:
ـته هم اجبې خبرې کوې. په ترېرونو کې له سړو پرته ژوند نه شي
کېدای. څلور تنه به نو څه وکړي؟
حیرانتیا مې لا پسې ډېره شوه. ده له چایو یو غوړپ وکړ او زیاته یې
کړه:
ـډېر جنجالونه مې تر مخ پراته دي.
په حیرانتیا مې وپوښتل:
ـڅه جنجالونه؟ اوس خو دادی ارام ژوند لرې او بیا د جنجالونو یې
له ډېر اولاد سره څه؟ ډېر ماشومان خو لا ډېر جنجالونه لري.
داځل یې په زوره وخندل. په اوږه یې لاس راکېښود او هماغسې یې
په خندا کې وویل:
ـای ساده ګله ! دعا کوه چې خدای نور زامن راکړي، ډېرې دعوې
مې مخې ته پرتې دي.
یوه شېبه غلی شو. پټکی یې له سره لیرې کړ. په خپلو تورو څڼو کې
یې ګوتې تېرې کړې او په جدي لهجه یې وویل:

ـ که خدای کول، لومړی به د حاجي بازو ملا ورماتوم. دی په خپلو چخړنو زامنو ډېر غره دی. بیا به دکلي میراو دکاریزه په اوبو کې منډم، ډېره ژبه وهي. وروسته به له ملک سره حساب کتاب کوم، ځمکه یې مفته رانه واخیسته او بیا به ټول کلي ته وایم چې اوس مو نو لاس خلاص او توره مو تېره.

ملګري مې له وروستۍ خبرې سره په ملا یو دروند سوک راکړ او په خندا یې وویل:

ـ تل اوږد فکر وهه ! چې سړي مې ډېر وي، بیا به کوم د نر زوی زما مخې ته ودرېږي؟ هه ! !

پای

قاتل

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))
دا عنوان د ورځپاڼې په لومړی مخ کې ليکلی و.
نوره ليکنه مې ولوسته:
((تېره مياشت يوه بېسواده کليوال د ښار مشهور ډاکټر ...پر سګرټ دانۍ وويشت، ډاکټر پر سر ولګېد، ځای پر ځای يې ساه ورکړه، قاتل له مقاومته پرته پوليسو ونيو، پرون يوې محکمې د پانسي حکم ورته واوراوه.))
ورځپاڼه مې پر مېز کېښوده، له ځان سره مې وويل:
ـ آفرين ! دې ته وايي عدالت، دا وحشي بايد خپله سزا ووينې !
نور مې سر پسې ونه ګرځاوه، ورېی وم، کانتين ته لاړم، ديوه برګر فرمايش مې ورکړ، تيارېدا يې دوه ـ درې دقيقې وخت غوښت، ماتله شوم، ملګری مې مخامخ پر څوکۍ راته کېناست، چپس يې راوغوښتل، ورځپاڼه يې پر ميز وغوړوله، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
دا خبر دې لوستی دی؟

سترګې مې ورواړوولې، ګوته يې پر هماغه عنوان ايښې وه:

((يو قاتل په اعدام محکوم شو !))

ورو مې وويل:

_هو !عدالت بايد همداسې وي !!

دى يوه شېبه غلى و، وروسته يې شونډې وخوځېدې:

ورور يې راغلى و، ويل يې چې وکالت يې په غاړه واخلم!

دوى دبلې محکمې غوښتنه کړې !

يوه هلک د اخبار په کاغذ کې تاو شوى برګر راته ونيو.

خوند يې بد نه و، خو ترشي يې ډېره پکې اچولې وه.

په ډکه خوله مې وويل:

_نو څه ته ګورې؟

ملګري مې اوږې پورته واچولې، شونډې يې وخوځېدې:

_نه شم کولاى !

ومې خندل:

_غوړه ګوله نه ده، که څنګه؟

ويې ويل:

_نه ! ښې پيسې راکوي، خو وخت نه لرم، درې دوسيې راته پرتې دي !

داوخت يې ناره کړه !

ـچپس نه شول، د غوايي غوښه شوه !
د هلک غږ مې واورېد:
ـدا دی له کړايي مې راويستل !
ملګري مې سر وخوځاوه، ماته يې وکتل، ورو يې وويل:
ـپه دې ورځو کې کومه دوسيه پرمخ وړې؟
ځواب مې ورکړ:
ـهيڅ ! بېکاره يم !
ويې ويل:
ـنو څه ته ګورې ! دا دوسيه ته واخله !
د هغه وړانديز مې خوښ شو، دقاتل دوروړد مبايل شمېره مې ورنه واخيسته، برګر مې وخوړ او په بيړه پورته دفتر ته وختم.

* * *

په يوه اوږد او تنګ دهلېز کې په يوه عسکر پسې روان وم، دواړو خواوو ته نمجن سميټي ديوالونه وو، سوړ بوی ترې لګېده...عسکر ښي لورته وګرځېد، په هغه پسې مې ګړندي ګامونه واخيستل... زينې ښکته شوې وې، لاندې څوړ شوم، تپه تياره وه، د عسکري بوټونو په ټکا پسې تلم، د

يوې درنې دروازې د خلاصېدو غږ پورته شو، عسکر وويل:

ـ دې خواته!

ور مخته شوم، يوه شېبه ودرېدم، سترګې مې له تيارې سره اشنا شوې، يوه وړه کوټه وه، کوچنۍ دريڅه يې درلوده، په دريڅه کې پنډ سيخونه ولاړ ول.

عسکر وويل:

ـ يو پاو وخت لرې!

له کوټې ووت، دروازه پورې شوه.

کونج ته مې وکتل، يو ه سړي تر ځان پټو تاو کړی و، غولې ته يې وچې سترګې نيولې وې...

مخامخ ورته کېناستم، ورو مې وويل:

ـ زه وکيل يم، ما ستا له ورور سره خبرې وکړې، هغه غواړي چې ستا پر دوسيه له سره غور وشي.

ماتله شوم، خوسړي کوم غبرګون ونه ښود، هماغسې ځړېدلی سر ناست و.

ورو مې وو يل:

ـ ګوره! موږ دومره وخت نه لرو! زه ستا وکيل يم، په محکمه کې بايد له تا څخه دفاع وکړم، کېدای شي چې سزا

دې راکښته شي، خو اول باید په خبره پوه شم، کیسه څه وه؟تا ولې ډاکټر وواژه؟
نېغ یې راته وکتل..پوخ ځوان و، سترګې یې پړسېدلې ښکارېدلې، ګڼه توره ږیره یې درلوده، لونګۍ یې تړلې وه.
ورو یې وویل:
_څه ګټه به وکي؟ما...
په خبره کې ورولوېدم:
_دا قانون دی، ته د دوهمې او درېمې محکمې غوښتنه کولای شې، زه به هڅه وکړم چې د اعدام سزا دې په قید واوړي، پنځلس کاله، شل کاله، فرق نه کوي، ژوندی خو به یې !
ویې خندل، خو خندا یې ډېره ترخه وه.
حوصله مې سرته راغله، په کاوړ مې وویل:
_تا ولې د ښار مشهور ډاکتر وواژه؟
خندا یې زور ونیو، ښه شېبه یې وخندل، ما په حیرانۍ ورته کتل، سړی د اعصابو له خوا سم نه شو راته ښکاره،
خو وروسته یو دم غلی شو، ورو یې وویل:
_هغه قاتل و !
په حیرانۍ مې ورته وکتل، ومې ویل:

ـ ته څه وايې؟! هغه د ښار مشهور ډاکټر و، ښه نوم يې درلود، په عزت ياديده!

يوه شيبه يې راته وکتل، وروسته يې يودم وخندل، په ملنډو يې وويل:

ـ ځه وکيل صيب! ځه! زما غم مه کوه! نه مې يې په کار!

دې سپکاوي خوند رانه کړ، په غوسه مې وويل:

ـ زه له ډيرو مجرمينو سره غږيدلی يم، خو ته په ټولوکې ناپوه يې، په خپل خير نه پوهيږې!

له دې سره ولاړ شوم، خو سړي د پطلانه تر پايڅې ونيولم، ورو يې وويل:

ـ کېنه! دومره تيزي مه کوه!

کېناستم.

سړی يوه شيبه غلی و، وروسته يې وويل:

ـ زه دهقان سړی يم، په چا مې کار نه درلود، يوه ګوله وچه، لنده رارسيده، قناعت مې کاوه، له خپل ژونده راضي وم.

دوه مياشتې مخکې مې د ژنې زوی په ګېډه درد شو، اول يې درد کم و، دومره سر مو پسې ونه ګرځاوه، خو وروسته يې له درده ټوپکې شروع کړې، مور يې باديان ورته وټکول، توده خښته يې پر نامه ورکښېښوده، د کلي له ملا يې تاويز ورته راوړ، خو ګټه يې ونه کړه. هلک لټ په لټه

اوښت، ټوله شپه ترې راګرځېدو، مور یې ژړل، تر سهاره ویښ وو.
په سپېده چاود کې مو ګاوندیان خبر کړل، له بل کلي یې موټر رااوووست، هلک مو د ولسوالۍ بازار ته ورساوه، هلته یواځې یو ډاکتر و، د غاښونو ډاکتر، ویل یې چې د اپنډیسي علایم لري، باید ژر تر ژره ښار ته ورسول شي.
له هماغه موټر سره مې خبره خلاصه کړه، پاخه سړک ته وختو، پوره یوساعت مو مزل وکړ، لمر نوی راختلی و چې ښار ته راورسیدو، یه یوه درملتون کې مو د یوه تکړه ډاکټر پوښتنه وکړه، ادرس یې راکړ، هلک مو ډاکټر ته راورساوه.
سړی غلی شو، ما ورته وکتل، د دریځې په تته سپینه رڼا کې یې سترګې له اوښکو ډکې وې... وروسته یې پزه پورته کش کړه، ورو یې وویل:
هلک مو په یوه اوږده څوکۍ څملاوه، ډاکتر یې سرته ودرېد، د هلک ګېډه یې څو ځله کېکاږله...وروسته یې د هغه له مټه وینه واخیسته، پر کوچني کاغذ یې څه ولیکل، را یاده یې کړه چې وینه د معاینې له پاره لابراتوار ته یوسم!
هلته یې پوره پنځلس سوه اوغانۍ رانه یوورې، ببرته پورته وختم، ډاکتر نور ناروغان کتل، پاو وروسته نوبت

راورسید، کاغذ مې ورکړ، سر یې وخوځاوه، ورو یې وویل:
ـ هلک اپنډکس دی. باید ژر تر ژره عملیات شي.
بیا یې یو کاغذ راته ونیو، اوږد لیست و، ویې ویل چې دا سامان د عملیات له پاره دی، لاندې دواخانې ته ورشه!
په دواخانه کې یې یوه غټه پلاستیکي کڅوړه له ستنو، پختې، پلسترونواو... راته ډکه کړه، پاتې پیسې مې ورکړې، کله چې پورته وختم، ډاکتر بل کاغذ راته ونیو، کاغذ ته مې وکتل، په یوه ځای کې له دولسو سره درې ټکي لیکلي وو، نور پرې پوه نه شوم.
ډاکتر وویل:
ـ ته باید د عملیات له پاره دولس زره اوغانۍ تحویل کړې!
خوله مې وازه پاتې شوه، په بیړه مې خپل جېبونه ولټول، یو نیم سل اوغانۍ راسره پاتې وې.
په منډه د هلیز ته ووتم، هلک لټ په لټه اوښت، مور یې ژړل...
له مور سره راغلو دوو کلیوالو ته مې د پیسو وویل، دواړو جېبونو ته لاس کړ، یواځې دوه نیم زره اوغانۍ برابرې شوې.

بېرته ډاکټر ته ورغلم، ده یو ناروغ کوت...په خواره خوله مې وویل:

_ډاکټر صیب ! له موږ سره یوائې دوه نیم زره اوغانۍ دي.

برګ یې راته وکتل

د خواست په ژبه مې وویل:

_خیر دی، ته عملیات شروع کړه ! زه به له کلي پیسې راوړم.

پرته له دې چې راته وګوي، ورو یې وویل:

_کاکا جانه ! دا شخصي کلینیک دی !

غوني مې زیږه شول، ډاکتر مې تر خرېلې زنې ونیو، هغه شاته شو، په خشکه یې وویل:

_ته ولې نه پوهیږې، دا شخصي روغتون دی، دلته هر څه په پیسو دي.

له دې سره یې ګړۍ ته وکتل، شونډې یې وخوځېدې:

_وخت نه لرم، که پیسې برابرولی شې، نو هلک به عملیات کړم، که نه بل ځای مې وعده ده، باید د یوه ناروغ لیدو ته ورشم !

د هلک چیغه مې واورېده...کېناستم، پښنو ته ور ولوېدم، خو هغه یو ګام څټ ته شو، لاړ، خپله سپینه چپنه یې

ویسته، بکس ته یې لاس کړ، تر مخ یې ودرېدم، په خواره خوله مې وویل:
ـد خدای له پاره ! درې، ځلور ساعته وروسته دې پیسې وغواړه،خو...
په خبره کې راولوېد:
ـ ته ولې نه پوهېږې ! وخت مه ضایع کوه !لاړ شه او هلک یوه دولتي روغتون ته وسوه !
داوخت یو تیلیفون ورته راغی، له سلام وروسته یې یودم وخندل، په خبرو خبرو د ورسی٫ خواته روان شو.
په بیره دهلیز ته ووتم، هلک ارام پروت و، سترګې یې سپینې راختلې وې، لنډه لنډه ساه یې وهله...
د ګاونډیانو په مرسته مو تر پښواو لاسو ونیو، پر زینو مو کښته کړ، هلک مو د موټر په شاتني سیټ کې پرېیست، په بیړه دواخانې ته ورغلم، د یوه نږدې دولتي روغتون ادرس یې راته ولیکه، د باندې را ووتم، تر موټر ګڼ کسان راتاو ول، ورغلم، مېرمن مې پر پاخه سړک پرته وه، له خولې یې سپین ځګونه تویېدل، موټر ته مې وکتل، یوه ګاونډي زما د زوی ژامه ورتړله...پر سترګو مې تیاره راغله، ساه مې بنده بنده کېده، سر مې دروند و، منډه مې کړه، پر زینو وختم، ډاکتر له شیشې څخه د باندر کتل، په تیلیفون کې یې

خبرې کولې، خندل يې...لړمون مې اور واخيست، د مېز پر سر يوه سګرټ دانۍ ايښې وه، لاس مې ور وغځاوه، درنه راته واښېدله، فکر کوم چې له ډبرې جوړه وه، سګرټ دانۍ مې پورته کړه، ټول زور مې په ښي لاس کې راټول کړ، سګرټ داني د سړي پر ککرۍ ولګېده، اخ ته هم پاتې نه شو، سپينې سترګې راواوښت.

سړی غلی شو. ما ورته وکتل، له سترګو يې رڼې اوښکې روانې وې...وروسته يې سر پورته کړ، په ژړغوني غږ يې وويل:

_قتلونه مختلف دي، څوک يې برالا وژني او څوک يې هم؟!!!

سړي يودم وژړل او خبرې يې پرې شوې.

پای

وېره

ما ډېرې وېرېدلې ځيرې لېدلې دي، خو کلونه ووتل، يوه څېره مې لاتر اوسه له ذهنه نه وځي.
داپخوانۍ خبره ده، هغه وخت کوچنی وم، ډېر کوچينی، خو ښه مې په زړه دي، بدنۍ او چلمچي مې پورته کولای شوی، نېکه ته به ما لاسونه ور پريمينځل. نيکه هډور سړی و، نه مې هېرېږي، چنګ برېتونه يې لرل، چونډاره کوچيانی کميس به يې اغوست او سپينې څڼې به يې له وربښميني ژېړې لونګۍ راوتلې وې.
يو ماخوستن نيکه جومات ته ډوډۍ وغوښته، دا کومه نوې خبره نه وه، ده به ميلمنو ته په جومات کې ډوډۍ ورکوله. جومات د کلاه دروازې ته نږدې تر برج لاندې و، يوه اضافه خونه يې درلوده، دې ته به يې د سنتو ځای وايه، خو په اصل کې د کليوالو د ناستې کوټه وه، دوی به ترناوخته ناست ول، د ماخستن تر لمانځه وروسته به کورونو ته تلل.
په هغه ماخوستن ما ډوډۍ وروړه، په زړه مې دي، د ښوروا يوه کاسه وه. کله چې کوټې ته ورننوتم، له نيکه سره يو ډنګر سړی

ناست و، له عمره پوخ ښکارېده، مونډۍ ږيره يې درلوده او ګولې ته به يې خوله تر اندازې زياته خلاصوله.

دوئ تر ناوخته ناست ول، خبرې يې کولې او کله کله به يې خندل. له غرېدا پوه شوم چې سړی له ليرې راغلی او نيکه له پخوا پېژني.

دوئ تر ډېره له يوې او بلې وغږېدل، بيا د دروازې کړپ شو، تره مې له بسترې سره کوټې ته راغی، ناڅاپه د ميلمه خبرې پرې شوې، ما وروکتل، څېره يې نيولې وه، په وېره يې وويل:

ـزه دلته نه شم وېدېدای.

نيکه په حيرانۍ ورته وکتل، د ميلمه شونډې وخوځېدې:

ـته خو پوهېږې! زه بدي لرم.

نيکه وخندل:

ـهيڅ خبره نه ده، دلته په امن کې يې، درې شوا روزه لار دې وهلې، بيا هم وېرېږې!

د سړي تندي ګونځې پيدا کړې، په خواره خوله يې وويل:

ـد خدای له پاره! ما ته په کلاه کې ځای جوړ که، بام دې وي، غوجله دې وي، خو دلته نه شم وېدېدای.

سړی يوه شېبه غلی شو، وروسته يې نيکه ته وکتل، د خواست په ژبه يې وويل:

ـتا بدي نه ده ليدلې، که نه دا خبره دې نه کوله.

پای

لېونی

بوډا وویل:

ـته يې نه پېژنې ! د ملک تور لور ده، ما په پېغلتوب کې لېدلې وه، ښاېست يې نوم درلود ، تورپېکۍ نومېده. پر هغې مین و.

یوې ښځې په بیړه پر خپل مخ پوړونۍ ورکش کړ، لېوني ته يې وکتل، په ډېران کې يې ګونډې وهلې وې، څپولې ږیره يې درلوده، ګرېن يې شکیدلی و او له کثافاتو يې د سیروم کڅوړې او پلاستیکي ستنې ور ټولولې.

د ښځې سترګې له اوښکو ډکې شوې، تر ډېره يې لیوني ته وکتل، بیا يې د ټکرۍ له کونجه بوډا ته سترګې ور واړولې، هغه دوه درې ګامه لیرې د یوه ځوان تر څنګ ناست و. وروسته يې په یوه ټېرېدونکي سړي پسې ، چې سپینه چپنه يې اغوستې وه، چیغه کړه !

ـډاکټر صیب ! دا زموږ د خوارانو وار به کله را رسیږي؟ ټکنده غرمه دې کړه !
سړي کوم ځواب ور نه کړ.
بوډا په لوړ غږ وویل:
ـمرداره مو کړه !
سړي په غوسه ور ته وکتل، څه یې و نه ویل او کلینیک ته ننوت.
د بوډا تر څنګ ناست ځوان وویل:
ـسړی دې یوه روپۍ کړ.
بوډا څه ونه ویل ، له ځمکې یې یو خلکی ور پورته کړ او په خاورو کې د لیکو پر ایستلو بوخت شو.
د ځوان شونډې و خوځېدې:
ـښه ځواني یې ده.
د بوډا تندی تریو شو ، په خشکه یې وویل:
ـخود نو ! د ورځې درې څلور شله مریضان ګوري، سل اوغانۍ فیس اخلي، لمر یې نه دی لېدلی، ته زموږ غوندې کولبه پرې و کړه، بیا یې ګوره چې د پالېز ډاروونکی ورنه جوړیږي که نه؟ !
ځوان په خبره کې ور ولوېد:
ـڅه بابولاله وایې ! لیونی در یادوم، ته ورته وګوره، هډور ځوان دی.
ښځې بې اختیاره له خپل غوږ څخه وښته لیرې کړل.

بوډا وويل:
ـ اوس خو لکه لوټه خړ پړ ښکاري، که تا په ژنيتوب کې ليدلای وای، د ګوتې غمی و، غمی!
ځوان يوه شېبه غلی و، بيا يې د خپلي سدري جيب ته لاس کړ، شنه پلاستيکي وړه کڅوړه يې راوېسته، يوه چونډۍ نصوار يې تر ژبې لاندې کړل، ورو يې وويل:
ـ نومره دې څو ومه ده؟
د بوډا تندي ګونځې پيدا کړې:
ـ نه پوهيږم، نوم يې وليکه، خو وخت ډېر ووت.
وروسته يې دوو دريو نفرو ته اشاره وکړه، ورو يې وويل:
ـ دوئ تر ما مخکې راغلي وو.
ځوان نصوار تو کړل، خاورې يې پرې واړولې، ليوني ته يې وکتل، ويې ويل:
ـ ته يې کيسه راته وکه!
بوډا يوه شېبه غلی شو، ښځې ږدې سترګې ورته نيولې وې، وروسته يې وويل:
ـ درته و مې ويل چې د تور ملک په لور مين و، پلار يې نه ورکوله، نجلۍ يې د بل يوه په نامه کړه، دی هم ليونی شو، بس!
ـ نو مينه څوک ليونی کولای شي؟
ـ نه پوهېږم، ورشه! ليونی به درته ووايي!

دا وخت د کلینیک په دروازه کې یوه تن چیغه کړه !

ــد ملک تور لور، تورپیکۍ !

چا ځواب ور نه کړ.

سړي په لوړ غږ خپله خبره تکرار کړه !

ــد ملک تور لور تورپیکۍ !

دا وخت یوې اووه کلنې نجلۍ د ښځې او رو ته ځنډ ورکړ، ښځې ټکان وخوړ، په بیړه یې ورته وکتل، نجلۍ وویل:

ــمورې ! نوم دې نه اورې ! نوبت دې دی.

پای

اولاد

کارغه په تنګه دره کې انګازې خورې کړې:
کاغ، کاغ، کاغ...
ببرته يې وزرې ولړزېدې، په خپلو ژبړو پښويې زور وکړ، له تېرې پربښې پورته شو، لاندې يې په دره کې د ولاړو کليوالو پر سر يوه دوره وخوړه او د يوې ونې په يوه وچ ښاخ کېناست:
کاغ، کاغ، کاغ...
ولاړو خلکوسترګې ور واړولې، يوه تيږې ته لاس کړ. کارغه والوت، خو ببرته لنډ راوګرځېد اويوه هسکه يې دناستي لپاره غوره کړه. داسې ښکارېده، چې په خوړ کې يې د خوسا غوښې له بوی څخه تمه نه ختله.
وروسته په ولاړو خلکو کې يوه منډه کړه، ځای په ځای ودرېد، په بيړه يې مول خلاص کړ او په دره کې دکانګو او استفراق غږ پورته شو.
خلکو يو بل ته وکتل، ټولوخپلې لونګۍ تر پزو تاو کړې وې، په سترګو کې يې له خواشينۍ سره سره، کرکه هم پرته وه
وروسته د درې په پورتني سر کې د وړو تيږو د ښوېدو غږ پورته شو، د خلکو غږۍ اوږدې شوې، يوه سړي منډې را وهلې... پټکی

يې په غاړه کې ول ول پروت و او سپينه ږيره يې باد يوې خواته اړولې وه.
کله چې ډلې ته ور ورسېد ، ځای پر ځای ودرېد ، بيا يې څو لړزانده ګامونه واخيستل، لوڅو پښو يې د خوړ په سپينو وړو تيږو دوينو سره ټاپونه پرېښودل.
بوډا د يوه پړمخي پراته ځوان سر ته ودرېد ، لينګي يې ولړځېدل او کله چې يې خوار ځنګنونه پر وړو تيږو ولګېدل، د شنو مچانو بنګې شو. د بوډا چاودې او نرۍ ګوتې د سړي پر اوږه ولګېدې، هغه يې ستوني ستغ را واړاوه، په ځير ځير يې ورته وکتل، د سړي تور او ګاړګوتي ويښته سپيره وو، مخ يې شين او پړسيدلی ښکارېده او لوڅې تورې سترګې يې له ژېړو مېږيانو ډکې وې.
بوډا يوه شېبه په ځير ځير ورته وکتل. بيا پر پراته سړي ور پرېوت، د هغه مخ يې په ښکلولو ښکلولو لوند کړ او په تنګه دره کې يوه تېره کوکه تاو را تاو شوه !
_اه زويه ! اه زويه ! اه.....

پای

دوه شپې

تيليفون وشرنګېد...
پر تخت پرتې ځوانې ښځې سترګې رڼې کړې، د خوب د ګروپ په سره او تته رڼا کې يې ديوالي ساعت ته وکتل، د شپې يوه بجه وه، کوچني مېز ته ور وښويده، ګوشۍ يې پورته کړه او په خوبولي غږ يې وويل:
ـڅوک يې؟
غوږ يې و تخنېد:
ـاه !ګرانې، زه يم.
ښځې يو اوږد اږرمی ويست، ورو يې وپوښتل:
ـڅنګه يې؟
ـښه يم، ګرانې ! ما وبخښه، پوهېدم چې ويده يې، خو څه وکم، ډېره مې يادېدې.
ښځې خبره ور پرې کړه !
ـڅه وخت راځې؟

مقابل لوري ووېل:

ـ بس ! د طيارې ټکټ مې اخيسی دی، د تجارت کارونه دي، که خدای کول، دربيمه به په کور کې يم.

ښځې يو سوړ اسويلی ويست، تندي يې ګونځې پيدا کړې، خوله يې خبرو ته جوړوله چې سړي وار ړومبی کړ:

ـ اه ! ګرانې ! پوهيږې چې څومره درپسې خپه يم، اووه ورځې مې نه يې ليدلې، دا زما له پاره ډېر وخت دی، اه د زړه سره ! ژوند له تا پرته څومره تريخ دی، هو رښتيا ! نن مې د سرو زرو يوه ښکلې غاړکۍ درته واخيسته، ډېره قيمتي ده، الماس پکې کار شويدي، ستا له سپينې نرۍ غاړې سره ډېره جوړه ده، يوه بله به درته وکم، ما زموږ راتلونکي ماښوم ته نوم خوښ کړيدی، ښکلی نوم دی، خوښ به دې شي، درته يې ووايم !

ښځه په خبره کې ور ولويده:

ـ ګرانه ! ستا روغتيا ته اند يښمنه شوم، سترې به يې، ناوخته دی، اوس آرام وکه، سبا به سره غږيږو.

سړي په خوند ووېل:

ـ دا دوه ساعته لټ په لټه اوړم، خو ستا پاکه او معصومه څېره مې تر سترګو سترګو کيږي، کله ويد ېدی شم. پوهېږم، ته به هم تر ډېره زما په فکر کې وې، همداسي نه ده؟ !

د ښځې شونډې و خوځېدې:

_همداسې ده.
سړي وويل:
_ښه ګرانې، دادی ما ستا په یاد سترګې سره ور ورستې، په دې هیله چې په خوب کې دې ووینم، زما په اړه فکر مه کوه ! ښه شپه.
ښځې په بیړه ګوشۍ کېښوده، وروځې یې سره ورغلې، په خشکه یې وویل:
_احمقه ! ! !
د هغې ترڅنګ پراته ځوان څنګ بدل کړ، پرته له دې چې سترګې رڼې کړې، شونډې یې وخوځیدې:
_څوک و ؟
_خاوند مې، ویل یې چې درې ورځې وروسته درځم.
ځوان د هغې تر نرۍ، سپینې غاړې لاس تاو کړ، د ځان خواته یې ړنګه کړه، ورو یې وویل:
_خوا مه بدوه ! دوه له خونده ډکې شپې خو لا پاتې دي.

پای

د موږکانو پاچاهي

ځوان موږک وویل:
ـ پلاره ! د پنیر دا ټوټه ډېره خوندوره ده.
زوړ موږک د پنیر ټوټه ور واخیسته، تېره غاښونه یې پرې ټینګ کړل، اوږد وغځید او بیا یې سر پورته نه شو.
د ځوان موږک کوچنۍ ګردې سترګې له اوښکو ډکې شوې، ښه شېبه یې وژړل، بیا یې پر خپله اوږده لکۍ کارټن وډباوه او شېبه وروسته څو نري موږکان په کاغذ کې له جوړ شوي کوچني سوري څخه کارټن ته ور ننوتل. ځوان موږک امر وکړ چې د ده د پلار پړسیدلی جسد له کارټن څخه وباسي او د جوارو د پټي په یوه کونج کې خاورې پرې واړوي.
په لنډه موده کې آوازه خپره شوه چې ځوان موږک خپل پلار وژلی، ده ته یې د پنیر په ټوټه کې زهر ورکړي او د جوارو د پټي اوسیدونکي موږکان یې د زاړه پاچا له ظلمه ژغورلي دي.
ځوان موږک امر وکړ چې د جوارو د پټي ټول اوسیدونکي موږکان دې لوی کارټن ته نږدې حاضر شي. د ده امر په لنډه موده کې پر ځای شو، یوه چاغ موږک د پیپسي یو زنګ وهلی ټیمي بوتل وټنګاوه او

په لنډ وخت کې لوی او واړه موږکان تر کارتن را تاو شول. دوی ټول غلي، ډنګر، عاجزه او وېرېدلي ښکارېدل. ځوان موږک د کارتن سر ته وخوت او په لوړ غږ يې وويل:

ـما د جوارو د پټي د اوسېدونکو موږکانو لپاره يوه لويه قرباني ورکړه، خپل پلار مې وواژه او تاسو مې د هغه له ظلمه خلاص کړئ. له دې هيسته به د ظلم په نوم څه نه وي، امر کوم چې د غوړو د لوی ټيم دروازه خلاصه او ټول بندي موږکان خوشي شي. هر څوک حق لري چې آزاد ژوند وکړي، خواړه ولري او ان که د پاچا په ورځنيو کارونو کې کومه نيمګړتيا ويني، خپل غږ پورته کولای شي. زما لومړی ګام به دا وي چې نوي وزيران و ټاکم، مخلص وزيران، داسې چې له عادي موږکانو سره کوم توپير ونه لري، ټول خپل غږ اوچت کړای شي او د جوارو د پټي له حاصلاتو څخه په سمه او منصفانه توګه ګټه واخلي.

خو د دې کار لپاره ستاسو مرستې ته اړتيا لرم، زما د پلار د واکمنۍ په مهال لوږه وه، د خوړو لپاره څه نه موندل کېدل، خپلمنځۍ جګړې وې او د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل، موږ به هڅه وکړو چې په ګډه دا پټی بيرته زرغون کړو او ټول د اسراتمند ژوند څښتنان شو، موږ د خپلو ګاونډيو نورو پټيو له اوسېدونکو موږکانو سره دوستانه اړيکي غواړو ، د دوئ کروندو ته په درنه

سترګه ګورو او له دوئ څخه هم تمه لرو چې د جوارو د پټې د حدودو درناوی وکړي.

ځوان موږک د اتحاد، د پټې د بیا زرغونېدو او د بیان دا زادۍ په اړه اوږدې خبرې وکړې، د ده هرې خبرې ته به د جوارو د پټې اوسیدونکو موږکانو دخوشالۍ په ښه خپلې لکۍ خوځولې او ژوندی دې وي ځوان پاچا، د ظلم او تیارې دوره نوره تیره شوه، موږ د خپل پټې ابادي غواړو او داسې نور شعارونه ورکول کېدل.

د ځوان پاچا لومړنی کار د دریو نویو وزیرانو انتخابول وو، ده هغه وزیران وټاکل چې د ده له پلاره یې ښه خوله نه وهله.

د پاچاهۍ په دوهمه ورځ یې په کارتن کې پروړه هو اره کړه او کارتن یې د مهمو جلسو لپاره غوره ځای وګاڼه. د غوړو له ټیم څخه هم هغه موږکان خو شې شول چې د ده د پلار د واکمنی پر مهال د جوارو له پټې څخه د غلا، له پاچا سره د مخالفت او د نورو موږکانو د ځورولو په تورونو نېول شوي وو.

د جوارو د پټې موږکان خوشاله ښکارېدل، دوئ د زوړ پاچا له ظلمه خلاص شوي وو او خپله راتلونکې یې ښه لیدله.

ځوان پاچا هم تمه درلوده چې د جوارو پټې اباد و ویني، موږکا ن د پټې له ابادۍ سره مینه پیدا کړي او په راتلونکې کې ارام ژوند ولري. ده د جوارو د پټې اوسیدونکو موکانو ته زیری ورکاوه چې ډېر ژر به په نس ماړه شي او هر یو به په سوله کې ژوند وکړي.

ځوان پاچا یوه اوونۍ وروسته د عمومي کندو ور خلاص کړ او په کندو کې د پرتو جوارو یوه برخه یې د پټي پر موږکانو وویشله، دا جوار د لسو ورځو لپاره بس وو، په دې موده کې یو موږک هم په خوراک پسې د باندې را ونه ووت، ټول په خپلو غارونو کې پراته وو، خوراک په اسانۍ ور رسېده او بدنونو یې وازګې پیدا کړې وې، خو کله چې ذخیره جوار خلاص شول او خوبولي د باندي را ووتل، پټی تر پخوا سپېره ښکارېده.

موږکان بیا تر کارتن را تاو شول، دوئ د نورو خوړو خواست وکړ، خو ځوان پاچا د جوارو ژېړو بوټو ته اشاره وکړه او ویې ویل چې که دوئ په ګډه پټي ته له نږدې لښتي څخه اوبه ورخوشې کړي، د جوارو بوټي بیرته شنه کېدای شي،. ده زیاته کړه چې موږکان ډېر دي او په ګډه پخپلو تېرو نوکانو دا کار کولای شي، خو د موږکانو لومړی شرط په کندو کې د پاتې جوارو ورکول وو.

پاچا د دوئ خبره ومنله او له کندو څخه یې د یوې اوونۍ نور خوراک هم ورکړ، اووه ورځې نورې هم ووتې، خو پټی همداسې وچ پاتې شو.

په دریم ځل چې د پټي موږکانو د خوراک خواست وکړ، پاچا د دوئ غوښتنه ونه منله، دلیل یې دا وو چې موږکان به ترڅو په سوال چلیږي، دوی باید په خپله کار وکړي، د پټي په زرغونېدو کې برخه واخلي او د خوراک لپاره یو څه ومومي.

www.saharonline.net سهار آنلاین ډاټ نیټ

د ځوان پاچا دا خبره د پتې په موږکانو ښه ونه لګېده او یوه پاچابې کفایته وګاڼه. دې سپکاوي وزیرانو ته غوسه وروسته او ګنهګار موږک ته یې د سزا غوښتنه وکړه، خو پاچا په سړه سینه وویل چې د پتې موږ کان په ازاده خپل غږ پورته کولای شي او دا د دوئ حق دی.

دریم ځل د پتې پر موږکانو په کندو کې پاتې ټول جوار وویشل شول، خو دوئ د پتې له ابادۍ سره کومه دلچسپي ونه ښوده. د جوارو ډنډر ورو ورو وچېدل...

څه موده وروسته بیا خوبولي موږکان له خپلو سوړو را ووتل او تر کارتن راتاو شول. داځل د ځوان پاچا په خبرو کې ناامېدي ډېره لېدل کېده، ده په عاجزۍ وویل چې په کندو کې نور څه نه دي پاتې، د جوارو د پتې موږکان باید پخپله کار وکړي، پتې زرغون کړي او ځانونو ته خواړه پیدا کړي.

د هغه په دې خبرو د موږکانو غوسه راوپارېده، ځوان پاچا ته یې وویل چې له دوئ سره یې کړې ژمنې پوره نه کړې، د موږکانو د خوړو غم یې ونه خوړ او د جوارو د پتې اوسیدونکو موږکانو ته یې هوسا ژوند ور په برخه نه کړ.

وروسته دوه موږکان په چټکۍ سره د کارتن سرته وختل، یوه د پاچا پر لکۍ خوله ور ولګوله او بل یې یو بریت ور وشکاوه.

د وزیرانو سترګې رډې راوختې، خو پاچا ارامی ته راوبلل، وروسته په کارتن کې یوه عاجله جلسه ونیول شوه، پاچا خواشینی و او د موضوع په حل پسې ګرځېده. یوه زوړ وزیر د خبرو اجازه واخیسته، ویې ویل چې تر ډېره موږ پخپله ملامت یو، د پټې موږکانو ته مو له حده تېره ازادي ورکړه، په دوئ مو مفت خواړه ووېشل، سوالګر مو اموخته کړل او همدا علت دی چې دوی اوس پخپله په خوړو پسې نه ګرځي.

یوه بل وزیر وویل چې د جوارو د پټې موږکانو پخوا تر دې ډیر سخت ژوند درلود، لوږه وه، نېستي وه،جګړه وه، خوله پاچا څخه یې سترګه کېده، په سوال نه وو اموخته او هرڅه به یې پخپله موندل.

دریم وزیر یاده کړه چې هغه وخت قانون و، حکومت و، سزا وه، پوښتنه وه او مجرمین به په بند کې لوېدل، خو اوس داسې څه نه شته، ان بدیخانه هم نه لرو، هر څوک چې هرڅه غواړي تر سره کوي یې ، لږ څه جدیت په کار دی، تېره ورځ د جوارو تر یوې لویې پاڼې لاندې یو موږک مړ پروت و، په غاړه یې کوم بل موږک خوله ور لګولې وه، خو چا یې پوښتنه ونه کړه.

زوړ وزیر د بندیخانې د بیا جوړېدو غوښتنه وکړه، خو پاچا دا وړاندیز ونه مانه او ویې ویل چې دی د سزا کلک مخالف دی.

په دې توګه ورځې تېرې شوې، حالات خراب شول، لومړی غلاوو زور ونیو، بیا وژنې شروع شوې او په پای کې د جوارو پټی په سپېره ډاګ بدل شو، د خوراک لپاره هیڅ هم نه موندل کېدل، لویو موږکانو به کوچني موږکان پټول او خوړل به یې.

نور نو د جوارو په پټي کې د سکون او ابادۍ په نوم څه نه وو پاتې، ګډوډي ډېره وه، وچې پاڼې په وینو سرې وې او ان د ګاونډیو پټیو موږکان به هم د جوارو پټي ته په رڼا ورځ ور تلل او کوچني موږکان به یې تښتول.

د ځوان پاچا خواشیني هم ورو ورو ډېرېدله، هره ورځ به ترخه خبرونه ور رسېدل، غلاوې او قتلونه ډېر شوي وو، ګاونډیو تېری کاوه، د پټي وچېدو یې زړه خوړ، چا یې خبره نه منله او ان وزیران هم د پاچا د خبرو په وړاندې بې اعتنا وو. د پاچا برېت په لنډه موده کې سپین شول.

په پای کې ځوان پاچا بله چاره نه لېده، اړ شو چې له ګاونډیو څخه د خلاصون په هیله له یوې پیشو څخه مرسته وغواړي، پیشو په خوشالۍ دا وړاندیز ومانه، دا به د جوارو د پټي په پولو ګرځېده او هغه موږک به یې خوړ چې له پولې به را اووښت، خو دې کار زحمت درلود، منډې یې غوښتې او بیخوبۍ ته ضرورت پېښېده، ځکه پیشو ډېره ژر ستړې شوه، خو وروسته یې اسانه چاره وموندله، دا د جوارو د پټي په موږکانو روږدې شوه او په ډېرې اسانۍ سره به یې

www.saharonline.net
سهار آنلاین ټکی نیټ

هره ورځ د پټې درې څلور موږکان تر ستونې تېرول. د پيشو په دې کار پاچا هم خبر و، خو له وېرې يې څه نه ويل.
ځوان پاچا په لنډه موده کې غمونو زوړ کړ، ملا يې کړوپه شوه او کله چې يو سهار وزيران کارتن ته ور ننوتل، پاچا په يوه کونج کې ستونې ستغ پروت و، سترګې يې پټې وې، زړه يې غمونو درولی و او بدن يې پړسيدلی ښکارېده.

پای

بدمرغي

نجلۍ پر کټ ستوني ستغ پرته وه، کله کله به يې چيغه کړه، لاسونو ته ور لوېدلي ځنځيرونه به يې وشرنګېدل، سر به يې پورته کړ او بدن به يې ټکان وخوړ. تر هغې راګرځېدلي کسان خواشيني وو، دوئ په راوتلو رډو سترګوځوانې نجلۍ ته کتل او په څېرو کې يې ګونځې ښکارېدلې.
په ولاړو کسانو کې يوه چيغه کړنه !
ـتور کوډګر ناوخته شو !
تر څنګ ولاړ سړي په عاجزۍ وويل:
ـد پاچا عمر دې ډېر وي، په تور کوډګر پسې مو عسکر لېږلي دي، دوئ د سهار په خړه کې حرکت وکړ،اوس بايد را ورسېږي، سپېره غره ته تګ، يوه ورځ مزل غواړي.
پاچا خپله اوږده چپنه ورټوله کړه، روان شو، پر تخت کېناست، ځلېدونکی ژېړ تاج يې له سره لېرېکړ او په خپلو اوږدو سپينو څڼو کې يې ګوتې تېرې کړې. يوه شېبه غلی و، وروسته يې ډډ غږ د ماڼۍ په لوی او هسک سالون کې انعکاس وکړ:
ـکه زما په لور څه وشول، تاسو به تر تېغ تېر کم.

دولاړو درباريانو سرونه وځړېدل، په ځبرو کې يې وبره ښکارېدله او وزيرانو خپل ژوند په خطر کې ليد.

يو ساعت نور هم ووت، له اوږدو شيشو څخه ماڼۍ ته ژبړه رڼا رالوېدلې وه او د درباريانو اوږدې زرينې چپنې ځلېدلې.

د پاچا غوسه ورو ورو ډېرېدله، خولې يې ځګونه پيدا کړي وو او د خپلې اوږدې تورې تر طلايي موټ يې د ښي لاس ګوتې تاوې وې.

چوپه چوپتيا وه، کله کله به د نجلۍ لاسونو او پښو ته ور لوېدلو ځنځيرونو شرنګ وکړ، چيغه به يې له خولې را ووته او بېرته به بېسده پرېوته.

لمر په لوېدو و چې د ماڼۍ يوه عسکر د تور کوډګر د رارسېدو خبر ورکړ، پاچا ودرېد، وزيرانو د سالون لويې دروازې ته وچې سترګې نيولې وې او ټولو د تور کوډګر د راتلو انتظار ايست. شېبه وروسته يو زوړ سړی راښکاره شو، دی تک تور و، ګڼه ږيره يې درلوده او پر نری غاړه پورې يې په خړسپڼسي پيبلو څو هډوکو ټال خوړ.

پاچا او درباريانو د احترام په بڼه خپل سرونه ټيټ کړل، خو تور کوډګر مخ ور وا نه ړاوه، لاړ او د نجلۍ تر څنګ پر کټ کېناست.

ښه شېبه يې هغې ته وکتل، د نجلۍ اوږده بانه نېغ ولاړ وو، تر سترګو يې يوه توره حلقه راګرځېدلې وه او پر سرو شونډو يې سپين ځګ پروت و. تور کوډګر خپلې زړې خورجينې ته لاس کړ، د انسان ککرۍ، د پښو دوه اوږده هډوکي او يو خيرن جام يې راويستل،

وروسته ودرېد ، له ځان سره يې څه وويل او ترکټ څو ځله را تاو شو.

پاچا په خواره خوله وويل:

ـزه په تور کوډګر باور لرم.

تور کوډګر هغه ته وکتل، خو څه يې ونه ويل، هماغسې يې شونډې خوځېدلې او دا سې کلمات يې تر خولې راوتل چې ولاړ خلک نه پرې پوهېدل.

د کوډګر شونډې تر ډېره خوځيدلې، بيا د نجلۍ تر څنګ کېناست، خورجين ته يې لاس وروغځاوه، يو سپين بوتل يې راويست او کله چې يې د بوتل اوبه په جام کې واچولې، له جام څخه يو تور لوګی پورته شو، له دې سره د نجلۍ سترګې رڼې شوې، ځنځيرونه وشرنګيدل او تور کوډګر چيغه کړه !

ـاې شيطاني اروا ! ته څه غواړې؟

د نجلۍ خوله له ځګونو ډکه شوه، تورو سترګو يې سوروالی پيدا کړ او شېبه وروسته يې سترګې سرو وينو ونېولې. نا څاپه يې له شونډو يو ډډ نارينه غږ راووت، دې غږ په سالون کې د ولاړو کسانو زړونه ولړځول.

غږ وويل:

ـتر ټولو بد مرغه انسان !

له دې سره د ځنځيرونو شرنګا پورته شوه، تور کوډګر په چټکۍ سره تر نجلۍ راوګرځيد، په لاس کې نيولې ککرۍ يې کښته پورته کړه او نامفهومه کلمات يې له خولې را ووتل. د نجلۍ رنګ ورو ورو خپل عادي حالت ته راوګرځېد، سترګو يې تروالی پيدا کړ او شېبه وروسته بېسده پرېوته.
پاچا ور مخته شو، د چپنې لستوڼی يې د خپلې لور پر خوله تېر کړ او بېرته په خپل ځای ودرېد
تور کوډګر وويل:
ـد پاچا پر لور جادو شوی، نجلۍ هغه وخت رغېدی شي چې تر ټولو بدمرغه انسان ووينې.
پاچا يوه شېبه غلی و، بيا يې وزيرانو ته مخ ور واړاوه او امر يې وکړ چې ترټولو بدمرغه انسان ور ته پيدا کړي.
له لمر ختو سره ډولونه ودربېدل، جارچي په ښار کې کوڅه په کوڅه وګرځېد، ده يو لوی ښکر خولې ته نيولی و او چيغې يې وهلې چې ترتولو بدمرغه انسان دې په دربار کې حاضر شي.
په ماښۍ کې پاچا او وزيران بې خوبه او خواشيني ښکارېدل، په ټولو سرونه ځړېدلي وو او د تور کوډګر له خولې څخه نامفهومه کلمات را وتل.
د هوا له تودېدو سره عسکرو احوال راووړ چې تر ټولو بدمرغه انسان يې موندلی دی. پاچا امر وکړ چې دا بدمرغه انسان دربار ته

حاضر کړي. شپبه وروسته په یوه کټ کې داسې سړی راوړل شو چې لاسونه او پښې یې نه وو، پر مخ یې یو لوی پرهر ښکارېده او تر ډېره د غوښې یوې لوبې بوټۍ ته ورته و.
سړي وویل چې دی یو پوځي و، له دښمن سره په جګړه کې یې لاس او پښې غوځې شوېدي او د مخ لوی پرهر یې هم د توري ښه ده.
د هغه د خبرو له ختمېدو سره څنځیرونه وشرنګېدل، د نجلۍ سترګې سرې شوې او له خولې یې ځګونه وبهېدل. تور کوډګر د سړي د ایستلو امر وکړ او ویې ویل چې ده د ازادۍ په جګړه کې برخه اخیستې او تر ټولو نیکمرغه انسان دی. وروسته یې څه نامفهومه کلمات تر خولې را ووتل او نجلۍ ارامه پرېوته.
نیم سات نور هم ووت، بیا د یوې ښځې ژړا او کوکې واورېدل شوې، په سالون کې یوه ځوانه ښځه او درې خوار او ډنګر ماشومان ودرېدل،ماشومان ناروغه ښکارېدل ، دوئ د خپلې مور لمن ټینګه نیولې وه او وارخطا وو.
ښځې په ژړا کې وویل چې خاوند یې له غره څخه د خرڅلاو لپاره بوټي راوړل چې ځناورو وخوړ، اوس دوئ څه نه لري، دوه ماشومان یې له لوږې مړه شول، نورو ته یې یو مړ سپی موندلی دی، د هغه غوښه ور ته پخوي او ژوندي یې ساتلي دي. دوئ په یو ه وېرانه کې اوسي، یوا ځې څلور دیوالونه دي، نه چت لري او نه هم دروازه، خو بیا هم څوک کوم غرض نه ورباندې لري.

ځنځیرونو شرنګ وکړ او د پاچا په امر ښځه او ماشومان له ماڼۍ ووتل.
تور کوډګر وویل:
ژوند یې تریخ دی خو بدمرغه نه شو ورته ویلای، ځکه دا ځوانه ده، تر ستورو لاندې شپه تېروي او د پاچا له وېرې څوک په سپکه نه شي ورته کتلای.
شېبه وروسته یو په ونه لوړ بنیادم په سالون کې ودرېد ، ده ښکلې جامې اغوستې وې، له رنګه هم سپین و او په ظاهره د بدمرغۍ کومه نښه نه پکې ښکارېدله. دده په لېدو د پاچا او درباریانو په څېرو کې ګونځې پیدا شوې، خو تور کوډګر وویل چې خبرې دې وکړي.
د سړي سر وځړېد او له خولې څخه یې یوائې یوه جمله را ووته !
ـزموږ خاوره پردیو لاندې کړېده او خپلواکي نه لرو.
ناڅاپه د ماڼۍ لوېې شیشې ولړځېدې، له کټ څخه یو تور لوګی پورته شو او یوې ویروونکي چیغې په سالون کې انعکاس خپور کړ !
وسوځېدم !
لوګی په لمبه بدل شو او له لمبې څخه هم د ځناورو شکلونه جوړ شول، کله به یې د پړانګ کله د لیوه او کله هم د زمري بڼه خپله کړه، شېبه وروسته یوه وحشتناکه انګولا پورته شوه، یوې سپېڅې رڼا

ولاړ خلک اړ ایستل چې خپلو سترګو ته لاسونه ونیسي، چوپه چوپتیا شوه او شېبه وروسته د نجلۍ حیرانه غږ واورېدل شو !

ـ پلاره ! زه مو ولې ترلې یم؟

تورکوډګر وویل:

ـ ترڅو لویه بدمرغي، د خپلواکۍ نه درلودل دي.

پای

تور سرې

یو مړی وشو، مرکه کېناسته، خو د مقتول پلار د غچ اخېستلو قسم یاد کړ او زامنو یې د مقابل لوري دوه تنه ووژل. بیا مرکه سره راټوله شوه، داخل بل پلار د انتقام خبره کوله.
کلونه تېر شول، سینې غلبېل شوې، د یوې کورنۍ پر اوو تنو خاورې واوښتې او بلې کورنۍ یوولس تنه له لاسه ورکړل، په پای کې اور په خپله مړ شو، دواړو غاړو ته یوائې تور سرې پاتې وې.

پای

نه پوهېږم

له ډېرې مودې وروسته کلي ته لاړم، لومړی دوې ورځې مې په کور کې تېرې کړې، بیا د یوه ملګرې کره ورغلم، دی راباندې ګران و، له پخوا مې ورسره جوړه وه او خبرې یې ښې راباندې لګېدې.
کلکه غېږ یې راکړه، کوټې ته لاړو، چای یې راووړ، له یوې بلې سره وغږېدو، خو دی خواشینی و او د زړه په زور یې خندل.
علت مې وپوښت، لومړی یې څه نه ویل، خو وروسته مې مجبور کړ، رایاده یې کړه چې لس زره افغانۍ پوروړی دی، سړی هرسهار په دروازه کې ولاړ وي او خپلې پیسې غواړي.
په حیرانۍ مې وپوښتل:
ـخو ته شل جریبه ځمکه لرې، دهقانې دې هم خپله ده،بیا ولې قرضداره یې؟

ده راته وکتل، په خړو شونډو یې یوه ترخه موسکا تېره شوه، ورو یې ویل:

ــشکر وباسه چې د کور مسولیت نه دی در په غاړه، پلار لرې، که نه نو دا خبره دې نه کوله.

یوه مې کړ چې دا زما د پوښتنې ځواب نه و.

یو سوړ اسویلی یې ویست ، شونډې یې وخوځېدې:

ــڅه درته ووایم، اووه سره عیال لرم، ټول واړه دي، څوک ناروغه وي، څوک د مکتب کتابچې غواړي، یو جامې نه لري او بل هم لوڅې پښې ګرځي، باور وکه، د غنمو رېبلو ته یوه میاشت پاتې ده، خو موږ دوه اوونۍ مخکې لا کندو جارو کړ، کله پسې رسېدی شم.

یوه شېبه غلی و، بیا پرته له دې چې راته وګوري په خواشینۍ یې وویل:

ــنه پوهېږم، څه پرې وخورم؟

و مې ویل:

ــشپږ زره درکولای شم، ډېرې نه، ژر یې نه غواړم.

په اوږه یې لاس راکېښود او مننه یې وکړه.

ما په کور کې څو ورځې نورې هم تېرې کړې، بیا ښار ته راغلم، خو میاشت لا نه وه وتلې چې له کوره احوال راپسې راغی، ویل یې چې پلار دې ناروغه دی، ژر راشه!

زه هم په بيړه د موټرو اډې ته لاړم، غرمه کور ته ورسېدم، پلار مې د زړه حمله تېره کړې وه او اوس ښه و.
خدای ته مې شکرونه ويستل، مور مې د غرمې ډوډۍ راوړه، وروسته يې په خواشينۍ راته وويل چې د ملګري کور دې بمبارد شو، د کورنۍ ټول غړي يې له خاورو مړه راوايستل، يوازې دی ژوندی دی، فاتحې ته ورشه!
زړه مې د پښو تر ګوتو تېر شو، ګوله مې کېښوده او پر بايسکل مې پښه واړوله. کله چې د هغوئ کلي ته ورسېدم، د کورد ولاړو ديوالو پرځای غټې تورې لوټې پرتې وې، چا راته وويل چې ملګری دې په فصله کې دی، په منډه ورغلم، دی سره لمر ته ناست و، ږيره يې ببره وه او تر مخ يې څو جريبه ولاړو ژېړو غنمو ته کتل، پرته له دې چې راته وګوري په غريو کې يې وويل:
ـد غنمو ريبلو ته مې زړه نه کيږي، نپوهېږم! په چا يې وخورم!

پای

ګېله

کونګري ژړل... مور يې راغله، بچي ته يې وکتل، په خاورو سپېره و، غاړې ته يې خيرن پړی ور لوېدلی و، په لکۍ پوري يې هم پلاستيکي خلطه غوټه وه.
مور يې په کاوړ وويل:
ــچا دومره ځورولې يې؟
کونګري ژړل...
مور يې په پاسته غږ وويل:
ــچرګې دا کار کړی؟
کونګري د ((نه)) په بڼه خپل غټ سر وخوځاوه.
مور يې وويل:
ــخوسکی و.
ــنه

ـ امم ممم پیشکه؟

ـ نه

مور یې فکر په مخه کړه، ورو یې وویل:

ـ دلته خو بل څوک نه او سي.

کونګري خپله لکۍ وخوځوله، په غریو کې یې وویل:

ـ انسان و.

مور یې یودم وخندل، د کونګري پر سپېره مخ یې خپله پسته ژبه تېره کړه، ورو یې وویل:

ـ اه ګرانه! راځه چې ځو، له انسانانو څه ګېله!!!

پای

پښتون

سرې غټه لونګۍ تړلې وه، راغی، زما تر څنګ کېناست، د ولیو په مینځ کې یې سوک راکړ، په خوند یې وویل:
ـغوارم یوه برجوره کلاه جوړه کم، ته ونېسه ! یوه ښه نخشه (نقشه) خو راته ولیکه !
هغه ته مې وکتل، خوشاله و، پر اوږده سره کړې ږیره یې شنه نصوار پراته ول، څېره یې خړه ښکارېدله، ورو مې وویل:
ـخیرو کاکا ! نقشه د منډې خبره نه ده، څو ورځې وخت راکه !
ده برګ راته وکتل، یودم یې وخندل، مخکیني غاښونه یې وتلي ول، په لوړ غږ یې وویل:
ـیاره انجنیره مرداره دې کړه، نخشه به څه وي، کار به یې څه وي، کاغذ او قلم دراخله، یو څو لیکې ولیکه ! بس !دا یې هم نخشه !
چاره نه وه، ومې ویل:

ـسبا ته یې وغواړه !

سړی له خندا شین شو، ښه شېبه یې بې غاښو خوله وازه وه، وروسته یې په خوند وویل:

ـ ایله دې نره خبره وکړه ! خو ګوره ! د زوروري کلاه نخشه به راته لیکې، څلور برجه دې هېر نه شي، ټول برجونه باید مورچې ولري، په مصرف پسې یې مه ګرځه ! کلکې مورچې، داسې چې د راکټ ګولۍ یې هم ونه خوري.

په حیرانۍ مې وویل:

ـته خو بدې دار نه یې، ارام ژوند لرې، نو مورچې څه کوې؟

په زوته یې وخندل:

ـای ساده ګله ! عقل دې خام دی، تل د راتلونکې غم کوه !

دی روان شو، ماته د یوه هزاره بوډا خبره په ذهن کې راتېره شوه، دی موچي و، د بېګاه یې نه لرل، خو کله چې یې د ختو کور جوړاوه، لومړی یې د ګراج ځای پرېښود، ما یې علت وپوښت، ده راته وویل:

((هی هی انجنیر صاحب ! خدا کلانه ! میشه که صاحب یک موتر شویم.))

پای

مورنۍ ژبه

پلار په خواشينۍ وويل:
ـ تا هېڅ هم نه دي زده کړي !
د ماشوم سر وځړېد.
پلار وويل:
ـ څلور مياشتې يو عمر دی، خو ته لا په الفبا هم نه پوهېږې !
د جامو د ګنډلو د ماشين غږ ودرېد ، ځوانه ښځه په خبرو کې ور ولوېده:
ـ سړيه ! تر اوسه خو لا په اول صنف کې دی، زده به يې کې.
د سړي تندی تريو شو ، لاسي بکس يې ور واخيست ، له کوره ووت او دفتر ته لاړ.

ښځې ماشوم ته وکتل، ورو یې وویل:
ـګوره زړګیه ! ته باید خپل درسونه ووایې، د پلار خبره دې درپه زړه که، ویل یې چې که په سبقونو کې تکړه وې، نو یو ښکلی کوچنی بایسکل درته اخلي.
ماشوم په حیرانۍ ورته کتل...
ښځې د ماشین لاستی تاو کړ، ورو یې وویل:
ـهله ګرانه ! د مکتب وخت دې دی !
هلک بکسې ته لاس ور وغځاوه، بوټونه یې په پښو کړل، د باندې ووت.
هوا سړه وه، ماشوم د سړک پر غاړه ودرېد، موټر ګړندي روان ول، یو لاروی ورد مخته شو، ماشوم یې تر لاس ونیو، د سړک تر بلې غاړې ورسره لاړ.
پاو وروسته ماشوم په ټولګي کې و، معلمې یې پر توره دړه د الفبا توري ولیکل، په لوړ غږ یې وویل:
ـخوب قندولکا ! الفبا را سه سه بار در کتابچه هایتان بنویسید !
ماشوم په حیرانۍ سره خپلې کتابچې ته کتل..
شېبه وروسته معلمې وپوښتل:
ـقندولک ! تو چرا نوشته نمیکنی؟
ماشوم ورو وویل:
ـڅه ؟

د معلمې شونډې وخوځېدې:
_چه گفتې؟
هلک بیا خپله خبره تکرار کړه !
_څه وکم !
معلمې تندی تریو کړ !
_بچیم ! مه پشتو ره نمیفامم ! تو چه میگی؟
ولاړه شوه ، د یوه بل ماشوم تر څنګ ودرېده، په خوشالۍ یې وویل:
_آفرین بچی لایق، چقه زود نوشته کدی !
د تختې پر سر پر یوه لوی کاغذ لیکل شوي وو :
((په مورنۍ ژبه زده کړه د هر چا حق دی.))

پای

ازادي

ڤوارلس کلن هلک خپله پېغله خور تر کوڅیو ونېوله، د هغې پر اوږه تم منګی یوې خواته کوږ شو، ولوېداو له درب سره مات کلدورکي (د منګي ټوټې) یوې بلې خواته ولوېدل.
نجلۍ پر ژامه سوک وخوړ، لاړې یې باد شوې ، کینې لورته رنګه شوه، سر یې د چوترې پر سمیټي ژۍ ولګېد ، ځای پر ځای پرېوته.
هلک د هغې تشي ته لغتې ونیولې، په عمر پخه ښځه له کوټې راووته، هلک یې پورې واهه، پر نجلۍ ور پرېوته او له خولې څخه یې ښېراوې راووتې:
ـ خدای دې ټک له ټکه که، مغزی دې مات شه، ښه ورځ ونه وینې...
هلک لاس ور وغځاوه، ښځه یې تر مټ ونېوله، نجلۍ ته یې دوه ـ درې سوکه ورکړل، ځای پر ځای ودرېد ، له خولې څخه یې ځګونه باد شول:
ـوژنم یې !
دا یې وویل او دیوال ته نږدې د خرې پر کته کېناست.
ښځې خپلې لورته وکتل، سترګې یې سپینې راختلې وې، غاښونه یې په وینو سره ول، ښځې په ژړا کې وویل:

ـمړه دې کړه !
هلک لاړې تو کړې، پر خپله بهیدلې پزه یې لستونی تېر کړ، څه یې ونه ویل.
د نجلۍ زګېروی واورېدل شو، شېبه وروسته یې سترګې رڼې کړې، یو دم یې وژړل، ځان یې د مور غېږې ته ور واچاوه.
مور یې د هغې په ککرۍ لاس تېر کړ، ګوتې یې په وینو سرې شوې، په غریو کې یې وویل:
ـڅه ووایم، خدای دې ځوانیمرګ کې.
وروسته یې د نجلۍ ټکری سم کړ، نجلۍ ولاړه شوه، زانګې وانګې کوټې ته ننوته.
ښځې هلک ته مخ ور واړاوه، ورو یې وویل:
ـڅه خطا، څه ګناه، ولې؟
هلک خپله پزه پورته کش کړه، په خشکه یې وویل:
ـدا دریم وار دی چې په اوبو پسې د باندې وځي !
مور یې چیغه کړه !
ـنو په دې کې څه خبره ده؟
هلک په غوسه وویل:
د کلا تر مخ هلکان مرد کي کوي، شرم دی شرم !
ښځې په غریو کې وویل:

ـزار (زهر) دې تر خوله سه، هغوی خو سره خوله هلکان دي، نن
جامې مینځو ! اوبه راوړي !
هلک چیغه کړه !
ـ دومره آزادي مه ورکوه ! که مې دا وار ولېده ! مرداره به یې کم
له دې سره یې په جېب کې پرتو مردکیو ته شرنګ ور کړ او په منډه
له کلاه ووت.

پای

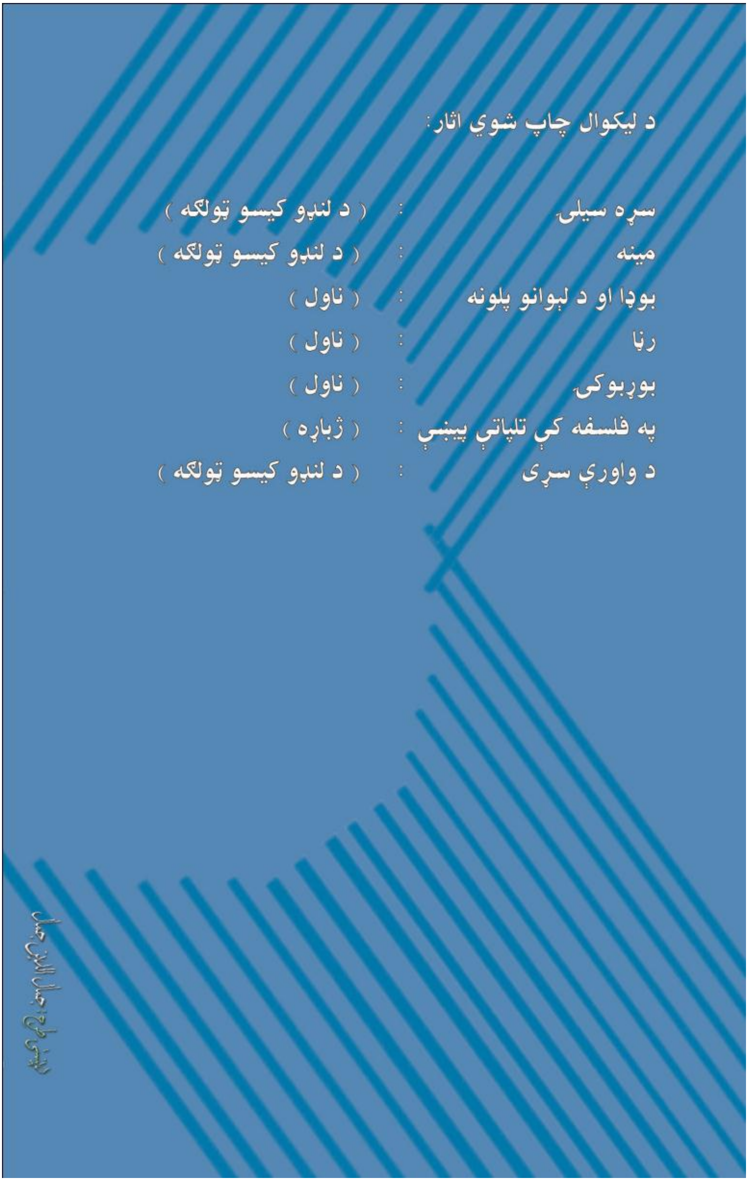
د ليکوال چاپ شوي آثار:
سره سيلۍ : (د لنډو کيسو ټولګه)
مينه : (د لنډو کيسو ټولګه)
بوډا او د لېوانو پلونه : (ناول)
رڼا : (ناول)
بوربوکۍ : (ناول)
په فلسفه کې تلپاتې پيښې : (ژباړه)
د واورې سرې : (د لنډو کيسو ټولګه)